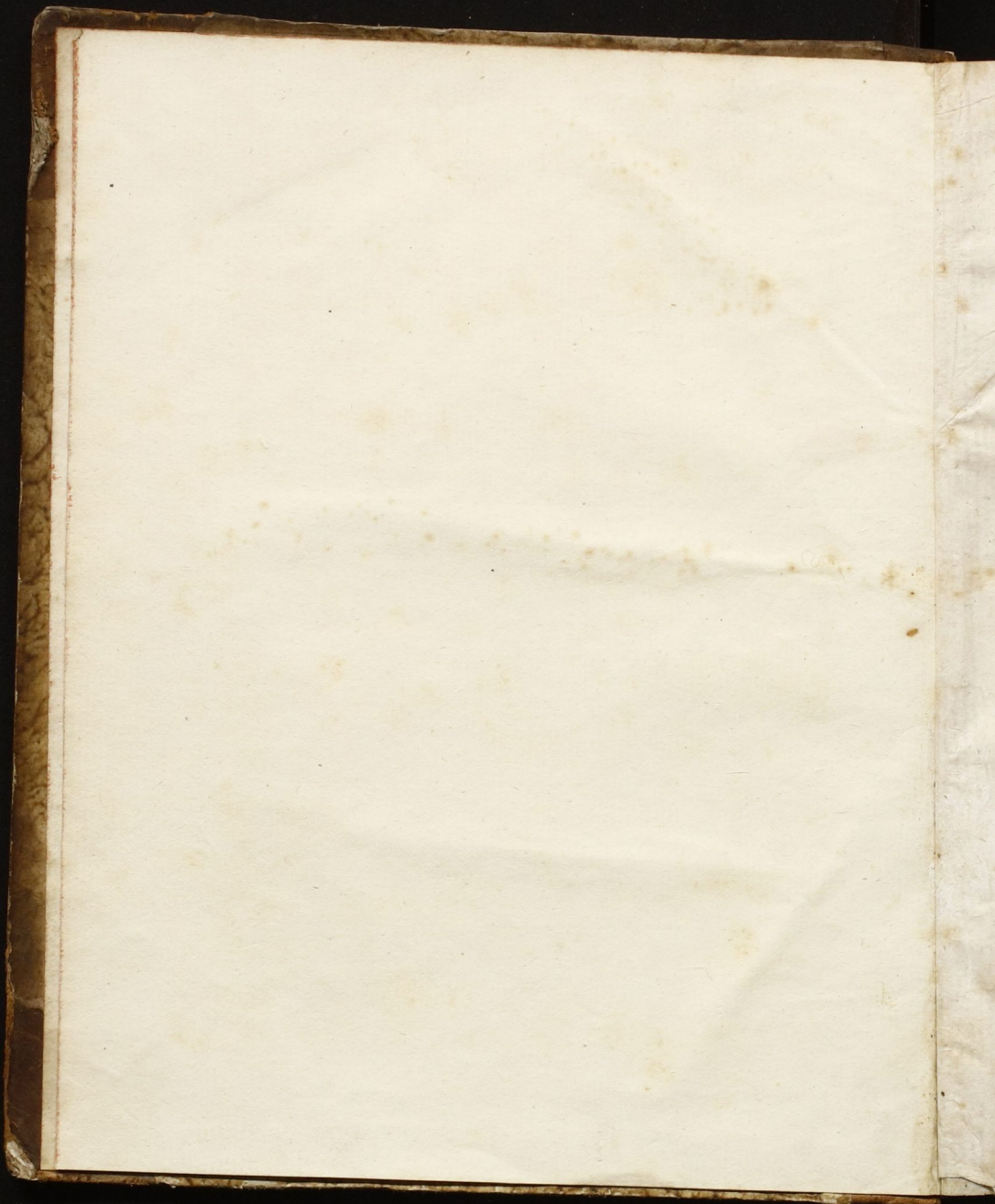

EX LIBRIS J. SYBERTZ

Nf. 120.
2.

4.

DISSERTATIO
 CANONICA
 DE
 ECCLESIARUM PAROCHIALIUM
 SÆCULARITATE,
 EARUMQUE UNIONE SUBJECTIVA
 MONASTERIIS FACTA,

AUTHORE

JOANNE GEORGIO SCHLÖR,
 DOCTORATUS THEOL. CANDIT. J. U. L. IN HOSPITALI ELECTORALI MILITUM
 AD S. JOANNEM BAPTISTAM MOGUNTIÆ p. t. PAROCHO.

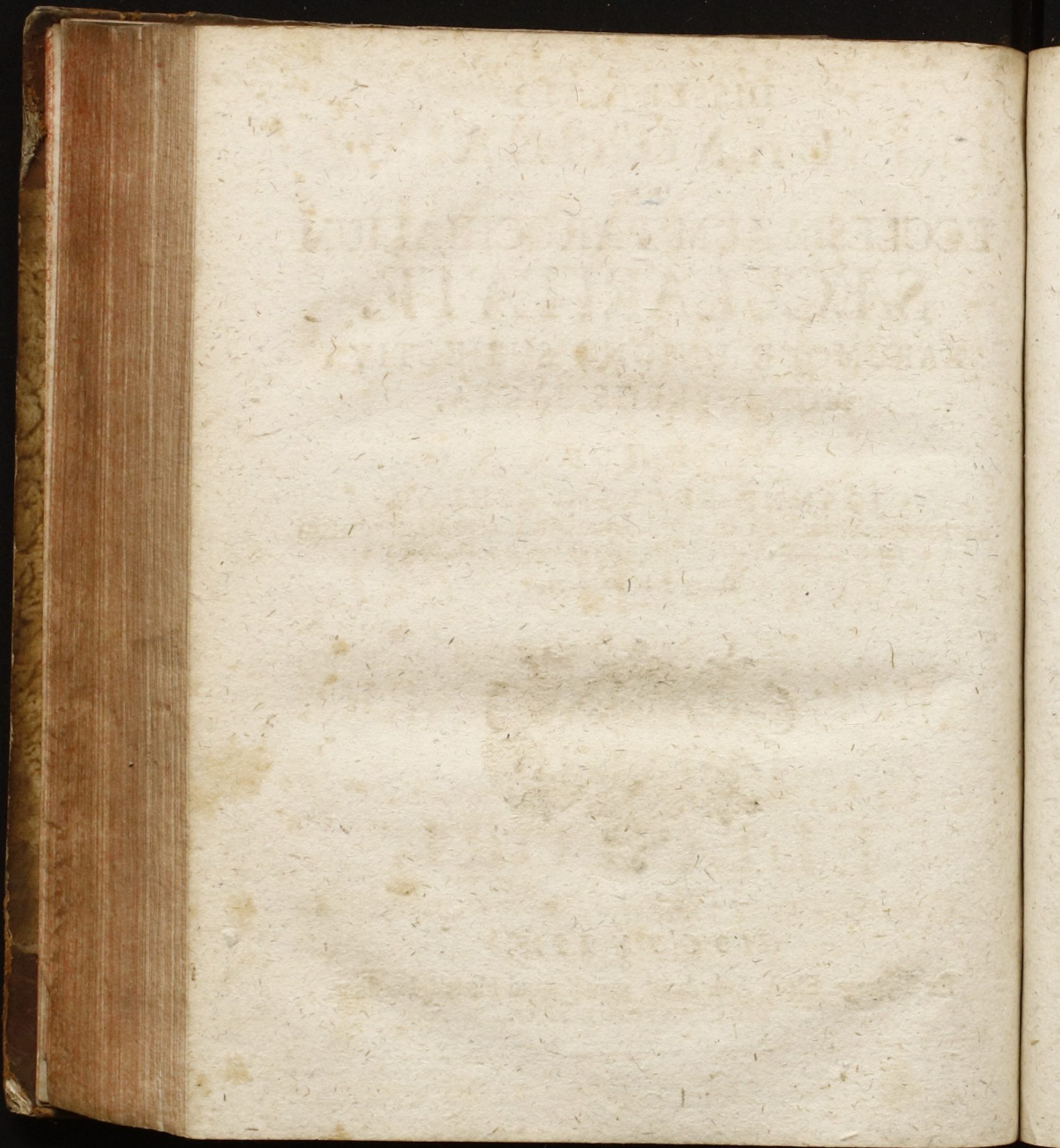
Die 19. Julii Anno 1753.

MOGUNTIÆ,

Ex Typogr. Elect. Aul. Acad. privil. apud Hæred. Hæffner,
 per Eliam Petrum Bayer.

Eminentissimo ac Celsissimo
PRINCIPI AC DOMINO,
D. JOANNI
FRIDERICO
CAROLO
S. SEDIS MOGUNTINÆ
ARCHI - EPISCOPO,
S. R. I. per Germaniam
ARCHI - CANCELLARIO,
PRINCIPI
ELECTORI,
Episcopatus ac Principatus Wormatiensis
COADJUTORI

Domino, Domino meo Clementissimo.

EMINENTISSIME
AC
CELSISSIME
ARCHI-EPISCOPE
PRINCEPS ELECTOR
DOMINE DOMINE
CLEMENTISSIME!

Ignare EMINENTISSIME ac CEL-
SISSIME ARCHI-EPISCOPE, PRIN-
CEPS ac ELECTOR! tenues has
pagellas Clementissimo oculo
aspicere, quas e Xenodochio infirmorum ad-
repens ARCHI-EPISCOPALI & ELECTORALI so-
lio Tuo humillimè deponere præsumo. Agunt
illæ de Ecclesiarum Parochialium Sæcularita-
te, earúmque Unione Subjectivâ Monasteriis
factâ, & nemini potiore jure debentur, quàm
ARCHI-EPISCOPALI ac ELECTORALI CELSITU-
DINI

DINI TUÆ, in qua dignitas Archi-Episcopa-
lis & Electoralis tam felici Unione conjun-
guntur, ut meritò quis dubitet, Majorne sis
in Ecclesia Archi-Episcopus, an major in
Imperio Elector, Utriusque munera tantâ
adimplet gloriâ, ut in utraque dignitate retrò
sæcula vix viderint parem, Superiorem nemi-
nem, dies noctesque consumis arduis inten-
tus laboribus, ut tam ad intra, quàm ad ex-
tra contra quoscunque illibatè conserves ju-
ra Tua & Archi-Episcopalia & Electoralia à
Majoribus & Primitivis Sanctis Patribus Tuis
tanto sudore, tot sanguine acquisita, à glo-
riosis Antecessoribus Tuis tot inter discrimi-
na ad hæc usque tempora absque diminutio-
ne propagata: Opus non est longiori panegy-
ri hæc omnia singulatim recensere, cum in re
ubique notoria testes habeas primates tam per
universalem Ecclesiam, quàm per universum
Imperium: Unum super est, nempe: ut mecum
boni omnes Deum ter optimum indefessis
precibus exorare collaborent, quatenus cle-
mentissimè dignetur ARCHI-EPISCOPALEM &
ELECTORALEM CELSITUDINEM TUAM velut Pa-
trem

trem Patriæ tamdiu saluum & incolumem
conservare, donec in glorioso regimine atti-
geris annos primitivorum Sanctorum Patrum
Tuorum S. Bonifacii primi Archi-Episcopi,
& S. Willigifii primi Electoris, ac tandem cum
illis, quam terra dare nequit, dignam in cœ-
lis mercedem accipias. Ita vovet

EMINENTISSIMÆ
AC ELECTORALIS
CELSITUTINIS TUÆ

Servus ac Capellanus infimus

JOANNES GEORGIUS SCHLÖR.

L. B.

*Unam ad beneficia præsertim curata assumendi sint, Sacerdotes Sæculares, vel quando loco horum ex capite Unionis etiam admittendi Regulares, in præsentis pro mea tenuitate discutiendum assumpsi: Equidem per multa, quæ ad hujus materiæ argumentum pertinent, jam lucem viderunt. Verùm gliscentibus partium studiis Scenæ inserviunt subinde Scriptores diversa planè dicturi, si aliam fors personam imponeret: adeoque inter varias, ac contrarias opiniones, ubi difficilis electio est, ut certum quid statuere, ac regulam habere possimus, tres in totidem capitibus enumeratas positiones ut fundamentales ac universales ex primis principiis Veritate solâ duce selegi: Maximè autem, quia privatorum suffragium rarò sine invidia, sine suspicione est, auctoritatem ex Decisionibus Rotaribus, ac Summorum Pontificum Oraculis desumendam duxi. Cætera de partitione operis, æque totâ Dissertationis formâ æquus & B. L. judicabit, ac si quid humani passus sim, secundum æquanimi-
tatem suam cuncta, cum primitiæ sint, in optimam partem interpretabitur.*

ELENCHUS.

Caput I. Beneficia curata sive parochiæ de & per se sunt beneficia sæcularia Sæcularibus conferenda.

Caput II. Ecclesiarum Parochialium Unio subjectiva Monasteriis facta : vi cujus facultatem habent exponendi Regulares.

Caput. III. Unio subjectiva, quàm concludenter probata esse debeat.

CAPUT I.

BENEFICIA CURATA SIVE PAROCHIÆ DE ET PER SE SUNT BENEFICIA SÆCULARIA SECULARIBUS CONFERENDA.

§. I.

Nomen Parochi Ethnicis olim haud ignotum erat: Parochus græcè à *præbendo* dictus, qui peregrinantibus & Legatis publicè Romam missis necessaria præbebat, ut notavit *Acron ad illud Horatii lib 1. serm. satyra 5.* proxima campano ponti, quæ villula tectum præbuit, & Parochi, qui debent ligna, salémque. Aliter Parochus idem ac Nymphagogus vel Paranympus, communiùs verò Paræcus appellabatur: Paræcia enim antiquis significabat sacram viciniam sive plurium domorum conglobationem, vel conventum eorum, qui ejusdem erant fani consortes, ac propterea Paræcus erat præcipuus in ejusmodi sacra vicinia,

Nomen Parochi & parochia.

cinia, sive in spiritualibus præpositus. *Barbosa de offic. & potest. Paroch. p. 1. C. 1. Piasec., in prax. Episc. tom. 1. p. 2. C. 3. Art. 3. n. 1.*

Hodie sublato isto discrimine Parochia & Paræcia idem significant, sæpè sumitur pro ipso districtu, & limitibus, quibus continetur populus alicui Ecclesiæ deputatus, subinde etiam sed latius significabat totam dicecesin ut *c. 3. c. 14. de Parochiis, & alien. Paroch.* strictè sumpta est locus certis limitibus contentus, sive certa Ecclesia alicujus Dicecesis, quæ habet populum suis limitibus competenti auctoritate distinctum, ac simul Presbyterum sive Rectorem, à quo populus ille Sacramenta, verbum divinum, & alia spiritualia percipiat: *Panormitan. ad rubric. tit. 29. de Parochiis.* post Joannem Andream, & cum eo communiter omnes. Proinde Parochus hodie apud Christianos est sic dictus à partitione curæ, qui commissæ plebi pabulum salutis, & spiritualia ministrat. *Valens. lib. 3. tit. 29. Wagnereck ad rubric. ejusdem tit. aliàs curatus ab animarum cura, Rector à regenda Ecclesia, Plebanus à commissâ plebe, Persona ex usû Anglico, juxta quem Parochia Personatus audit. Wagnereck ad lib. 1. tit. 28. de Offic. Vicarii c. 1. notam. 3.*

§. II.

Origo parochiarum & divisio.

Originem Paræciarum inquirentes alii ad posteriora Anacleti & Evaristi, alii ad Dionysii tempora descendunt, dicentes tum Parochias strictè sumptas pro curæ portione tantum intra particularem dicecesin fuisse divisas, idque ex decreto sancti Anacleti Papæ in *Epist. 3.* quam ad omnes Episcopos & Sacerdotes scripsit: Evaristus I. teste Platina in ejus vita Sacerdotes per singulas

gulas urbis curias circa annum 110. cum augetetur Romæ numerus fidelium, distribuit, qui sacra populo præberent; deinceps circa annum 260. *vel* 66. Dionysius Pontifex similem per universum orbem fecit Parochiarum distributionem curionibus seu Parochis pro necessariis ad vitam assignatis decimis, quæ intra terminos Parochiæ cuiusque continentur, cuius hac super re ordinatio extat in Epist. ad severum relata *in c. l. XIII. quæst. 1.* Verùm originem Paræciarum meliùs ad tempora Apostolorum referimus cum *Card. Baron. & Theophil. apud Barb. de offic. & potest. Paroch. n. 18.* ubi juxta exigentiam necessariæ administrationis Sacramentorum primùm in civitatibus ad imitationem Synagogæ veteris Testamenti Parochiæ constitutæ sunt, sic sanctus Paulus ad Titum *c. 1. reliqui Te Crete, ut constituas per civitates Presbyteros. Jacobi 2. C. infirmatur quis in vobis inducat Presbyteros Ecclesiæ.* per Presbyteros non nisi Parochiale munus administrantes intelliguntur, & ad Seculum 10. usque Parochos fuisse appellatos *Presbyteros* fuisse probat *Rdmus D. Joannes Marangoni in Theaur. Parochorum.* Maximè hoc procedit, si Paraciæ latius pro tota dicecesi sumantur, nam *1. Petri 5. c.* fit mentio Episcoporum, & Episcopatum, Ponti, Galatiæ, Cappadociæ, Asiæ, & Bithyniæ; *Pascite,* inquit *S. Petrus, qui in vobis est gregem Dei:* extant & alia documenta in epistolis Divi Pauli, ut legenti patulum est. Ante Dionysianam Diceceseos divisionem, in Parochias districtus Episcopales fuisse, vulgatum est ex Cathedra Petri Antiochena & Romana, & Sancto Cypriano Dionysii coævo dicente *Epist. 52. Jam pridem per omnes Provincias, & per Urbes singulas ordinati sunt Episcopi, qui per Sacerdotes ad nutum, & beneplacitum à se missos*

A 2

cum

cum assignatione determinati temporis, modi, & limitum suæ administrationis diœceses suas administrabant, *Barb. l. c.*

Dissentientes apud *Barb. l. c.* vel intelligunt stabiles certis limitibus distinctas Parochias cum assignatione congruæ, vel rurales, quas tribus prioribus Sæculis ruri fuisse nullas ex S. Ignatio, Justino, & Canonibus Apostolorum, item Eusebio, & Innoc. I. fusè ostendit *Thomassin p. 1. lib. 2. c. 21.* præterquam in Cathedrali, ubi Episcopus resideret, ratio hujus asserti clara ac patens est, quod operarii inter initia ob persecutiones semper pauci, sed eorum charitas multa fuerit, multa vis animi, & peritia; dispersis itaque illis per urbes brevi ad vicina quæque loca eorum doctrina pervadebat; siquæ inter Athanasium, & Epiphanium pugna sit, de Parochiis in agro Alexandrino sitis, quas hic nullas, ille non paucas memorat, vel secundum Athanasium pronuntiandum erit, vel potius aliter & aliter interpretandus erit ager, ut proximæ urbi nullæ fuerint Parochiæ, aliquando remotiores fuerint non pauca in majoribus vicis,

Succedente tempore ob multiplicationem populi Christiani, & efficacius ejusdem regimen Episcopi ruri Ecclesias, & limites designabant, Rectores stabiles constituebant, imò novissimè per Concilium *Trident Sess. 24. de Reform. c. 13.* adhuc specialiter statutum ut Episcopus distincto populo assignet Parochum in locis, ubi Parochianis non ratione domûs & domicili, sed familiæ tantum promiscuè Sacramenta administrantur, cujus divisionis ratio est, imò ne ordo Ecclesiasticus confundatur,

rum, néve una & eadem Ecclesia duarum quodammodo fiat Ditecefeon cum gravi incommodo subditorum. 2do ut fideles in quolibet loco Personam haberent, quam faciliè in omnibus occurrentiis & necessitatibus spiritualibus convenire possent. 3^{io} ut Pastores pauciores sub sua habentes directione ovium saluti meliùs possent invigilare.

§. III.

Parochorum institutum non ab homine, sed à Deo Institutum Sacerdotum Secularium immediatè à Deo est. originem duxisse ex sacra pagina docetur. 1. *ad Corinth. c. 12. posuit quosdam Deus Apostolos*, & *ad Eph. 4. quosdam quidem Apostolos, alios autem Pastores & Doctores*, in Apostolis instituti sunt Episcopi habentes plenitudinem potestatis in se tanquàm legitimos successores transfusam. *Conf. CC. Trid. Sess. 23. Can. 6. Si quis dixerit in Ecclesia non esse Hierarchiam divinà ordinatione institutam anathema sit.* Jam ad istam Hierarchiam divinitùs institutam referuntur Parochi, quos Apostolus Pastores & Doctores nominat, & frequentissimè ex §. præcedenti in S. Scriptura Presbyteri nomine veniunt, Dicuntur successores septuaginta duorum Discipulorum Christi, & Prælati secundi ordinis dignitatis vel honoris, quibus ex statu, & ordinario jure conveniunt actus Hierarchici primariè, essentialiter, & immediatè à Christo: *juxta Gerson tom. I. pag. 137. apud Thomassin. p. I. lib. 2. C. 26. n. I. ubi affert citatus Gerson censuram facultatis Theologicæ Parisiensis anno 1408. editam adversùs falsas & temerarias quasdam propositiones Joannis Gorel Franciscani, qui subscribere coactus fuit duabus propositionibus, ut Antidoti loco esse possent*

A 3

ad-

adversus ejus errores, quarum ima hæc est: *Domini Curati sunt in Ecclesia minores Prælati & Hierarchæ ex primaria institutione Christi, quibus competit ex statu jus prædicandi, jus confessiones audiendi, jus Sacramenta Ecclesiastica ministrandi, sepulturas dandi, jus insuper decimas, & alia jura Parochialia recipiendi.* Anno 1429. similiter Joannes Sarrafinus Ordinis Dominicani sequentem propositionem subscribere jussus est. *Omnes potestates jurisdictionis Ecclesiæ, aliæ à Papali potestate sunt ab ipso Christo, quantum ad institutionem & collationem primariam: à Papa autem & ab Ecclesia, quantum ad imitationem & dispensationem ministerialem. Hujusmodi potestates sunt de jure divino & immediatè institutæ à Deo &c.*

Blandè itaque solatur Ecclesiam S. August. in Pf. 44. dum illud: *pro Patribus tuis nati sunt tibi filii.* Sic explicat alloquendo Ecclesiam: illos constituisti in sedibus PP. non ergo te putes desertam, quia non vides Petrum, quia non vides Paulum, quia non vides illos, per quos nata es, de prole tua tibi crevit æternitas, pro Patribus tuis nati sunt tibi filii, constitues eos Principes super omnem terram,

§. IV.

Officium
eorum &
Cura ani-
marum.

Parochi constituti super omnem terram, tanquam Pastores & Doctores: sive quod idem est, Status Ecclesiasticus Parochorum & Sacerdotum Sæcularium, quem modò à Christo immediatè institutum diximus universitatem curæ quo ad omnes actus Pastorales mandatam habet, trahitque ab ipso Ethymo Orthodoxæ Ecclesiæ denominationem, & idem sonat ac universalis: Hi missi sunt, non aliunde intraverunt. Hi cum Apostolo dicere

cere possunt, quæro, non quod mihi utile est, sed quod multis: Hi Ecclesiastici *ad Eph. 2.* cives Sanctorum & domestici Dei super ædificati super fundamentum Apostolorum: Horum Officium & institutum est, uti propriam ita aliorum promoverè salutem, habent non tantum posse, sed & debere, non solum licentiam, verum & officium, onus, & debitum curandi animas, quod involvit obligationem curandi eas ex lege justitiæ, ne dum legalis, sed & commutativæ, vi cujus juratò se obligant ad danda spiritualia, ad publicè docendum Christianæ vitæ principia, ad pascendum populum verbo & exemplo. Ecclesiastici statùs solius est licitè administrare Sacramenta, ut tradit *CC. Trid. Sess. 24. c. 15. de Reform. ibi - à quo solo licitè.* Illius est fideles Christo per salutare Baptismi lavacrum gignere, à peccatis absolvere, parvulis doctrinæ Christianæ panem indefessè frangere, miserabilium Personarum curam paternam gerere, in frigore, in æstu, inter mille morborum ærumnas, & adversitates, tempore belli, & pestis etiam cum periculo vitæ amittendæ manifesto Sacramenta cuique conceditorum administrare, moribundos viatico confortare, in extremis inungere, assistere usque ad mortem, mortuos denique in cæmeteriis excipere. *vide Schmalzg. ad tit. de Parochiis lib. 3. §. 2.* Atque hoc imprimis trecentis annis teste *Zyæo lib. 3. de Parochiis consultatione 2.* ac vix non ut alii volunt mille ducentis anni soli Episcopi & Parochi, Sacerdotes Seculares universaliter exclusis Religiosis omninò præstiterunt, totamque rexerunt ecclesiam. Nec enim legitur primis septem aut 8: Seculis Monachos in Monachatu manentes assumptos fuisse ad Ecclesiarum Regimen, sed assumpti Monachi esse desinebant, & à vita contemplativa solitaria vel Monachali

nachali ad clericalem & activam transire censebantur
van Espen in Supplem. J. E. U. p. 2 ut. 17. cap. 3. n. 21.

§. V.

Adeoque
 Parochia: de
 se sunt be-
 neficia Sa-
 cularia, se-
 cularibus
 conferenda.

Adeoque ex hoc solo, cæteris omiſſis beneficia omnia, maximè curata & Parochiales Ecclesias de & per se Seculares & esse & fore præsumendas facili negotio patebit. Inconcuſſum stare hoc principium ait *Rot. in Argentina Parochialium 30. April. 1745. §. 3. & 1746. 10. Junii Cor. P. P. D. Millino.* Præterquam enim ex institutione divina Episcopus vel Parochus positus sit regere Ecclesiam Dei, & ob id in cunctis ad dictum regimen spectantibus ipsi sint præordinatores, rerumque omnium agendarum ad eos spectet authoritas: Atque sic assertivè & propriè Ecclesiæ Parochiales ad Presbyteros seculares spectent: quis enim suis unquam militat stipendiis? Ulteriùs tamen ex sequentibus eas nullo modo ad mensas Abbatum vel Monasteria pertinere posse adhuc ex propria eorum inhabilitate deducemus.

§. VI.

At
 Monachi in
 ortu suo
 Laici.

Monachos ex instituto suo de sorte & genere Laicorum esse, veteribus indubium erat. Monachi Laici, & rudes multi eorum ne legere quidem poterant, ait *Claudius Fleury Inst. Juris Eccles. p. 1. c. 21. de origine & progressu vitæ Monasticæ §. 7. Card. de Luca in Theatr. just. & verit. disc. 1. de Reg. laborabant ut Laici, cum populo ad publicum templum convolabant, offerrebant in Ecclesiis more cæterorum Laicorum, pœnitentiæ denique publicæ subiciebantur æquè ac Laici, à quâ*

quâ immunes Clerici *van Espen J. E. U. p. 3. c. 1. n. 3.*
 & 4. siquidem non satis decere iudicavit Ecclesia vetus
 ut, qui Sacris Altaribus ministrare consueverant Cleri-
 ci, aspicerentur à populo præ foribus Ecclesiæ in terram
 prostrati, quique pro pœnitentibus Laicis oraverant
 Presbyteri, pœnitentes ipsi Laicorum preces exposce-
 rent. Imò antiquior Cœnobiarcharum Lex erat, ne
 quis elatiore Spiritu ad gradus Sacrorum Ordinum af-
 ficeretur: Pachomius *apud P. Daude S. J. de Majestate*
Hierarchiæ Ecclesiasticæ à Cleri Regularis antiquissimo in-
stituto Cœnobitarum c. 1. Sect. 2. n. 7. hoc axioma ferebat:
Cogitatio sequalis ambitus, si in mentes irrepsit Monacho-
rum, ut vel primi cupiant esse, vel Clerici. Sunt tamen &
 fuere Clericis potius, quàm Laicorum conditioni ad-
 scripti, *P. Daude l. cit. n. 3.* ibidem Cellotius, Isidorus,
 Dionysius. Usque ad tempus Eusebii, Zosimi & Siri-
 cii simpliciter Monachos, & non Clericos fuisse Ecclē-
 siastica ubique restatur historia: Hieronymus refert
 Monachos Scythiæ convenisse in unum, ut Sacerdotem
 sibi invenirent, qui eis Missarum solennia celebraret.
 Joannes Andreas ait esse *in Epist. de oper. & humil.*
Monach. in tom. autem 2. operum ipsius B. Hieronymi in
Epist. 60. quæ est Epiphani ad Joannem Hierosolymita-
num ab eo latine reddita, legitur Epiphanium ordinasse
Presbyterum Monachis poscentibus, qui eis Sacramenta con-
ficeret, erat autem Monasterium in Diœcesi Joannis. Ha-
 etenus *Glossa in Can. hinc est etiam 39. XVI. quæst. 1.* qui
 est Sancti Gregorii Pontificis.

§. VII.

A Sæculo 4. & 5. deinceps otium labori, laborem
 contemplationi consociabant, cœperuntque perfectio-
 nes

Ad Clerica-
 tum assum-
 pti.

nes vitæ Monasticæ, & Clericalis simul conjungere *Thomassin* p. 3. l. 3. c. 16. n. 7. inde Abbates sæpè quidem sed non semper ordinati sunt ad Presbyteratum, admitti subin & alii, ne adventitios Sacrorum causâ petere necessum haberent. *Fleury* c. 25. & 27. l. cit. tempore Gregorii III. interim insuescebant Monachi functionibus Clericorum: in Dicecesi Moguntina Bonifacius Archi-Episcop. Mog. sub Pipino Rege, utpote Monasticis institutis ipse informatus, Monachis fundamenta jecisse videtur, ex quo progressâ tandem res eò est, ut sub Robano Archi-Episcopo Moguntinum Concilium anno 847. Can. 14. decreverit: *nullus Monachorum Parochias Ecclesiarum accipere præsumat sine consensu Episcopi.* Infrequentia fuere eo ævo ejusmodi exempla, rariores ad huc Ordinariorum consensus, postea modò multiplicato Monachorum numero, pluribus monasteriis exstructis ad Clericatum sæpè, etiam ad Parochias pro rei necessitate, & ad tempus admissi sunt, *Bonifacius IV. S. Pontifex* c. 25. *XVI. q. 1.*

§. VIII.

Ex institu-
to Salutem
tantùm
propriam
curant.

Monachus licet ad Ordines Clericorum admissus ex eo, quòd Clericus Secularis docendi & pascendi populum, sua & aliorum peccata vi instituti & Religionis suæ defendi habet officium *secundum Glossam & Canonem hinc est etiam 39. XVI. quest. 1. ibid. S. Hieronymus ad Reparum Presbyterum & ad Heliadorum, alia causa est Monachi, alia Clerici, & ad Rusticum: sine Consilio Presbyterorum Monachis nihil agere licet.* Conf. Card. *Petra ad Const. I. Anastasii IV. ab initio n. 1. & seqq.* Perfectio enim Sacerdotis Religiosi principaliter consistit in cura salutis propriæ, in observantia trium votorum sub-

stan-

stantialium ab Ecclesia approbatorum. Ab initio ex instituto vel origine Religionis antea Laici, successu temporis modò ad Clericatum assumpti subsidiariam accipere curam, datum est posse ac pura licentia exercendi actus aliquos Pastorales. Clericos Sæculares non hos, ut diximus stringit officium, munus & onus curandi animas: *S. Thom. in 2. 2. q. 188. a. 4. ad 2.* non auctoritate propriâ, sed auctoritate Superiorum & inferiorum, ad quos ex officio pertinet, & ita subvenire in tali ministerio Religionis est proprium. Clarè hoc innuit Eugenius Papa *Can. 8. placuit XVI. q. 1. placuit, ut nullus Monachorum de Monasterio exire nefandissimo ausu presumat: neque ad Ecclesiam Sæcularem transire: sit claustro suo contentus, quia sicut piscis sine aqua caret vitâ, ita sine Monasterio Monachus, sèdeat itaque Solitarius & taceat, quia mundo mortuus est, Deo autem vivit: agnoscatur nomen suum: monos enim græcè, latinè est unus: achos græcè, latinè tristis sonat, inde dicitur Monachus, id est: unus tristis.* Sedeat ergo tristis, & officio suo vacet: *S. Hieronym. Epist. ad Rip. Presbyt. ait: tristis vel se vel mundum lugeat, & Domini parvidus præstoletur adventum.* Ea propter Monasteria dicuntur fuisse olim asylo peccatorum, quo convenerant penitentia causa, Ecclesiastici ipsimet malè viventes eò relegabantur, ut *clarum ex Concilio Agathensi Can. 50. Epainensi, Toletano &c* quàm diversus itaque sit finis statûs Religiosi, & Ecclesiastici ex hoc uno patet: quòd Superior Religionis ne quidem possit intuitu voti Religioso curam animarum nolens demandare, nequit enim quidquam præcipere, nisi quod est juxta regulam Ordinis, & si quid præciperet, Monachus vi Religionis non tenetur obedire; nullibi autem regulæ Ordinum maximè antiquiorum continent præceptio-

ceptiones de actibus pastoralibus, & operationibus curam animarum habentibus, talem enim ac tantam perfectionem obedientia Regularium strictè accepta non attingit: cogitare & procurare salutem propriam, Religiosorum finis uti principalis ita unicus est, juxta Sanctum Basilium, & Hieronymum. *apud van Espen J. E. U. p. I. tit. 24. c. 1. n. 5., CC. Parisiense anno 829. Can. 46., Thomassin p. I. lib. 3. c. 43. in fine.* aliàs namque fratres eorum Laici non essent veri ac propriè Religiosi.

§. IX.

Subinde in
Subsidium
vocati.

Ex delegatione tamen, ex motivo charitatis & pietatis aliorum saluti intendere possunt: ea propter Urban. II. in CC. Nemaufensi 1096. Monachorum tuitionem & Patrocinium suscepit contra invidiam & amulationem eorum, qui evulgabant rata & valida non esse Sacramenta, quæ à Monachis administrarentur. Curam hanc dicimus subsidiariam, dum scilicet vocantur ab Ecclesiasticis in auxilium ad eum verè modum, quò Apostoli annuerunt sociis, qui erant in alià navi, ut venirent & adjuvarent eos *Lucæ 5. c. v. 7.* idem dicente S. Bonaventura *apud van Espen J. E. U. p. I. tit. 3. c. 7.* alià super additâ comparatione his terminis: *nos (Monachi) sumus, qui remantes manipulos segetum & spicas decidentis post Messores (Clericos Seculares) & racemos festos in vinea colligere debemus:* adeoque ne quid prætermittam Status Religiosus Ecclesiæ vel maximè utilis est, & erat, utpote perfectior non solum statu communi Christianorum Laicorum omnium, sed etiam illorum Christianorum, qui in Seculo observantiam Consiliorum Evangelicorum vovent. Anno 1433. in CC. Basileensi Doctor Ordinis Dominicani Kaltheisenus prolixo, & medi-

meditato sermone demonstravit propositum Monasticum Apostolicis insistere vestigiis, & Apostolicarum virtutum effigiem sempiternam Ecclesiae representare, non quidem ut Cardinales in Regimine Ecclesiae universalis, vel privatae ut Episcopi & Parochi, sed in Religiosae vitae & poenitentis ac macerationibus deditissima professione; proin extra omnem prorsus controversiam quovis tempore fuit, posse à Summo Pontifice Episcopo vel Parocho Regulares etiam ad exercendam curam adhiberi, & adhibiti sunt ut P. Thomas Schmitz Ord. S. Bened. Abbatia S. Nicolai in Brauweiler Colon. 1753. tertio Calendas Martii in fine sui operis quod intulavit: *Officium curae animarum pro Clero Regulari assertum & vindicatum* fusè præter necessitatem demonstrare conatur. Sed non nisi Presbyteros ut diximus in qualitate subsidiariorum, quo facto Regulares tantum dispensativè & per accidens, non ex natura religionis sunt Clerici, Ecclesiasticisque accedunt reductivè: Hic addo alteram propositionem, quam anno 1408. supra dictus Joannes Gorel Franciscanus subscribere coactus est in Universitate Parisiensi: *item jus prædicandi & confessandi competunt Prælati, & Curatis principaliter, & essentialiter, & mendicantibus de per accidens, ex privilegio &c.*

§. X.

Fatendum porrò pluries id evenisse, quòd è Monasteriis Religiosi etiam ad beneficia curata ad Parochiales Ecclesias evocati fuerint, maximè ante tempora Caroli Boromæi & Seminariorum erectionem Seculis novissimè præteritis; Religionis quippe dissidium primitus, postea Mars Suevicus devastatis Germaniæ partibus in summo præterea squalore jacentibus publicis li-

In penuria Cleri & tempore belli.

terarum scholis, Clericisque ac Parochis exulare iussit summam annis subsequenter invexit Presbyterorum. Sæcularium penuriam, quæ deplorabilis penuria, & dispersio Ministrorum Ecclesiæ ad eam necessitatem adduxit Germaniæ Antistites, ut uni duntaxat plures commendarent regendas Parochias, ac propterea Monachos, aliosque Regulares ab eorum Claustris in subsidium tum evocarent ad obeundas Parochorum vices, tum ob non minora & iis ipsis illata damna ad tempus plures Parochias committere utile visum fuerit, ita plerumque, ut non continuò ac perpetuò Monachi ad easdem Ecclesias admissi fuerint, sed modò Regulares, modò Sæculares Parochialium administrationem susceperint.

§. XI.

Ex hoc varii proveni-
re abusibus,
re abusibus,
propter
quos ad
Claustra
revocati
sunt.

Ex hoc varii proveni-
re abusibus, omi-
ssis antiquis
recentiores aliquos
recensere juvat. Reverendissimus
Episcopus Basileensis 1714. in relatione status suæ Ecclesiæ ad S. Sedem exposuit relevantia gravamina & intolerabiles abusibus irreptos ex eo, quòd ob præteritorum temporum calamitosorum injuriam, Sæculariumque Sacerdotum penuriam &c. nonnulli exinde Superiores Regulares ansam sumpserint, & quasi Possessionem & juris præscriptionem Religiosos suos deputandi: Sacra Congregatio CC. eidem ex post annuente & approbante Sanctissimo rescripsit: quo ad Regulares diversorum ordinum, responderunt Eminentissimi PP. si agatur de Ecclesiis quo ad temporalia tantum, in quibus Superiores Regulares habent duntaxat jus præsentandi, tunc ipsos debere præsentare perpetuum Rectorem Sæcularem ordinario Dicesajoy.

Eisdem abusibus occurrens Reverendissimus Episcopus

scopus Herbipolensis & Bambergensis longam & dispendiosam litem sustinuit in S. Congregatione CC. contra Monachos Sancti Benedicti prætendentes, quòd vigore præscriptionis jus acquisiverint Regulares præsentandi, in eaque pluries disputatum: *An Abbas Monasterii S. Michaelis extra mœnia Bambergæ Ord. S. Benedicti teneatur præsentare Rectores sive Curatos ad Eccles. qui sunt Sæculares &c.* ac tandem sub die 17. Septembr. 1722. resolutum fuit teneri D. Abbatem præsentare Rectores Sæculares ab Episcopo instituendos. Denique reposita causa in S. Congregatione die 16. Januarii 1723. sub dubio: *An sit standum vel recedendum à decisis?* perstitum fuit in decisis. Huc referri possent aliæ causæ: *Frising.* juris deputandi curatos 24. Martii 1713. coram Ansaldo., *Argentina* Parochialium 30. April 1745. coram Millino., *Colonien.* Paroch. 7. Febr. 1746. coram R. P. D. Buffio., *Herbipolen.* Parochialis Ecclesiæ & primissariæ Buchenf. in S. Congregatione 1750. & 51. in quibus una hæc omnium querela est, Monachos ad curam vel Parochias semel illis temporibus vocatos difficulter fore amovibiles; propter hæc

Utraque S. Congregatio Episcoporum & Regularium CC. Trid. Regulam posuit universalem, quòd administratio Parochiæ, quæ fuit Regularibus concessa tempore belli, vel durante penuria Sacerdotum Sæcularium, nullum jus tribuere potuerit ad effectum ulteriùs se conservandi in possessione: quia statim ac cessat illa illa causa temporanea &ürgens necessitas, utique Regulares ad voluntatem ordinarii tenentur d. administrationem dimittere *Garc. de benefic. p. 7. c. 10. n. 32. Thomassin. de benef. p. 1. lib. 3. c. 22. n. 9. 1. Petra ad Const. J. Anastasii IV, n. 28. com. 2. pag. 8. ibid. S. Congrega-*

tio denegavit administrationem etiam ad tempus, hinc apud eundem loc. cit. n. 40. Hugo Card. non inuenientes Jesum in Seculo, debent redire in *Jerusalem*, id est ad contemplationem, & ibi eum requirere.

§. XII.

Omniò in-
habiles ad
beneficia
Curata. &c.

Fundamentum hujus resolutionis per S. Congregationem positæ radicatur in ipsâ Monachorum ad Ecclesias Parochiales notoria inhabilitate. Sic Can. nemo XVI. q. 1. inquit re & nomine Sanctissimus Pontifex Gregorius: *nemo potest & Ecclesiasticis obsequiis deservire, & in monachica regula ordinatè persistere* Cap. super eo. X. de Regul. *nec in Ecclesiis Sæcularibus debent assumi, ne contra votum, quod Deo fecerunt, venire probentur.* CC. Rotomagensis 1074. Can. 5. CC. Vintoniensis in Angliâ 1076. Concil. Pictaviensè 1078. Can. 5. CC. Lateranensè 1122.

Dissentiunt post Abb. Less. Tambur. Bordon & Murga, tres Monachi Salisburgenses P. Engel, König & Schmier: alii dissentientes Gonz, Zypæus, Wiestner &c. Religiosos quidem omnes incapaces beneficiorum Sæcularium nobis concedunt, sed Canonicos Regulares solum à regula excipiunt, hosque sine dispensatione Apostolica Ecclesiis Parochialibus præfici posse inaniter prætendunt ex CC. *Trid. l. cit. & cap. quod Dei timorem* 5. *de Statu Monach.* vel denique ex consuetudine, quò Ordinarii Religiosos toties jam ad beneficia secularia & curata admiserint, verùm hæc singulatim infrâ.

Audiamus tantùm, quæ in specie *Ursaya tom. VI. discept. XLI. n. 91.* his respondet: *poterant omitti pie ille meditationes, quòd Monachus sit permissum de jure exercitium curæ animarum; nos enim omniâ catervâ illâ Doctorum,*

torum, qui de facili in oppositum allegari possunt. *vide Schmalzg. lib 3. tit. V. §. 2. n. 25. & Vinc. Petra tom. 2. Comment. ad Const. I. Anastas. IV. Sect. I. à n. 11. 26. & 31.* qui allegat plurimos, & testatur de communi omisâ, inquam, catervâ illâ Doctorum, sequentia solida fundamenta opponimus contrariis speculationibus: Primum innixum textui Literali *in cap. 1. de Capellis Monachorum ubi latè Fagn. signanter n. 7. ibid. Monachi viventes in congregatione ex eorum instituto prohibentur de jure curam animarum Personarum Secularium exercere,* textus est clarus hîc. Secundum verò desumptum ex Oraculo Pauli IV, qui 1558 in bulla quæ incipit: *postquam divina bonitas,* nominatim prohibet Regulares ad beneficia secularia aliter quàm ex papali dispensatione promoveri. 3tium ex Oraculo Gregorii XIII. de cujus mandato in durioribus terminis Canonicorum Regularium majorem similitudinem habentium cum Clero Seculari teste eodem *Fagn. in Cap. quod Dei timorem sub n. 16. de Stat. Monach.* generaliter fuit quæsitum: *An Canonici Regulares de licentia sui generalis possint assumere curam animarum, tam ad tempus, quàm perpetuò.* die 8. Julii 1581. Sanctissimus Dominus noluit licere istis Regularibus. 4tum idem expressè declaravit S. Congregatio Episcoporum & Regularium ex mandato Clementis X. die 17. Martii 1671. quod decretum per modum Legis generaliter promulgatum perpetuò observandum dixit: *Rota apud Petra cit. n. 40.* Ad hæc prorsus cohereret antea jam recepta regula inter beneficialistas & Canonistas *ex CC. Trid. l. c. & Sess. 25. c. 21. de Regul. & Stylus Curia Romanæ: teste Petra l. cit. vi* cujus beneficia Sæcularia Sæcularibus, & Regularia Regularibus conferenda sunt, ita ut aliàs collatio, nisi duplex gra-

tia dispensativa & proviviva simul concurrant in taliter proviso, sit irrita, & beneficium per alium impetrari possit: *juxta Reg. Concell. 43. de commendis, Lotter de re benef. lib. 3. q. 8. n. 95.* Hieronymus de Cævallos Hispanus in speculo aureo opinionum communium contra communes refert q. 281. ita judicatum fuisse per Dominos Auditores Domini Archi-Episcopi Toleti in quadam causâ Capellaniæ collativæ oppidi del Alamo, quia non obstante, quòd quidam Monachus Professus Ordinis Sancti Augustini Consanguineus propinquior Fundatoris & nominatus à Patronis, collatio fuit facta Clerico consanguineo remotiori.

Canonici verò Regulares cùm hisce minimè acquiescerent, oblatâ occasione causæ cujusdam Placentinæ in Congregatione Concilii propositæ 1693. in qua agebatur de quodam Canonico Regulari Lateranensi presentato ad Parochialem Ecclesiam Sæcularem, ipsis petentibus Rescriptum à S. M. Innocentio XII. confirmatum emanavit, ut omnia hac super re decreta unirentur, & auditis Procuratoribus Generalibus certa & universalis lex constitueretur. 1713 Clemens XI. Instante Procuratore Generali Canonicorum Lateranensium Congregationi Concilii Trid. commisit causâ discussionem: quæ utraque Innocentii & Clementis variis ex causis dilata fuit.

Demùm, ut diu exoptaverat *Gonzalez ad cit. cap. quod Dei timorem.* Benedictus XIV. Constitutione, quæ incipit: *quod inscrutabili.* 1745. editâ super capacitate Canonicorum Regularium Lateranensium & Sanctissimi Salvatoris ad obtinenda beneficia Ecclesiastica Sæcularia cum cura & sinè cura, atque Pensiones Ecclesiasticas ob abusus in Dicecesi Anconitona & Bononiensi reper-

reptos generalem legem & decifionem edere volens fupra dictam controverfiam ad fe avocavit, caufaque privatis ftudiis expensâ, adhibitis in Confilium Cardinalibus, Prælatif, Theologis, & Canoniftis, exquisitis, datif, ac perpensis liberis eorundem fuffragiis d. Summ. Pontifex Benedictus XIV. eorum Confilium & Sententiam fequens, atque etiam motu proprio & certâ fcientiâ, atque authoritate Apoftolicâ hâc in perpetuum valiturâ constitutione ftatuit, decrevit, & declaravit: Canonicos Regulares absque indulto Apoftolico, cujuscunque beneficii Ecclefiaftici Sæcularis, five cum five fine cura, & cujuscunque etiam beneficii simplicif --- verè incapaces effe & cenferi debere. Eisdemque nec jus commune, nec Trid. Synodi decreta, neque professionem, aut eorum peculiare institutum, nec denique ullam contrariam confuetudinem, ufum, poffeffionem feu quafi, aliûmque omninò titulum pro hujusmodi prætenfâ capacitate, absque speciali Sedis Apoftolicæ indulto ullatenùs fuffragari.

Videant nunc Regulares, quàm irritò hucusque Conatu contrarium afferuerint: Videat nunc præcunctis Rupertus Ordin. S. Bened. Abbas Tuitienfis, quàm inaniter in opusculo quod intitatur: *Altercatio Monachi & Clericif*. diftinguat Monachum simplicem à Monacho Clerico dum agit de prædicationis officio, ibi quod concedit Monacho denegatum effe, Monacho Clerico permittit, & quòd plus est lepidè adhuc expoftulat: *Tu, ait Clericus tantùm, ego & Monachus & Clericus fum: Tu autem ex eo quòd Clericus es, authoritatem prædicandi tibi adfcribis --- mibi ergo hoc ipfum prædicandi jus detrabere non potes absque injuria.* Omninò sine injuria & authoritate Pontificiâ Monachif simplices

æquè ac Monachi Clerici ad curam animarum inhabiles sunt. Proinde (utor verbis Bened. XIV. d. constit.) non amplius permittendum aut ullo modo ferendum est, ut aliquis ex ipsis solâ interveniente ejusdem Superioris Regularis sive Abbatis generalis licentiâ, consensu, aut prætensâ auctoritate ad animarum curam in Ecclesiis Sæcularium assumendam, & exercendam vel ad alia --- quomodocunque officia aut beneficia -- obtinenda è religiosis claustris exeat, discedat & extra ea moretur: sed necessarium est, & erit speciale Apostolicæ Sedis Indultum. Conf. S. Paulus ad Hebr. 5. c. v. 4. Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.

Videat denique & P. Thomas Schmitz ejusdem Ord. S. Bened., qui nuper adhuc Coloniae Agrippinae in actu inaugurali pro Licentia Theol. tertio Calendas Martii Anno currente 1753. officium curæ animarum pro Clero Regulari assertum & vindicatum putabat, sed serò nimis post definitionem S. Sedis Apostolicæ 8. annis anteriorem & contrariam. Durioribus terminis insurgit hic jam ante aggressum vicus Heros in dissertationem inauguralem 10. Julii 1752. proculdubio Augustæ Trevirorum D. Philippi & Reifs evulgatam contra Regulares. videat inquam P. Schmitz, an ille *Non Nemo* (sic eum nominat & sequentia formalia adhibet) abreptus Zelo invidiæ & amaritudinis ad scopum suum varia & injuriosè congesserit, & in odium Regularium infideliter truncatas Sanctorum Patrum autoritates in sensum ab eis alienum detorserit, ut evincat opinione sua, quòd in curatis beneficiis exponi non conveniat Regulares, & expositi ad nutum Episcoporum sint amovibiles. Cùm tamen primum hoc non exponendos esse Regulares in beneficiis curatis &c. Anno 1745. à SSmo. Bene-

Benedicto XIV. constit. cit. in fortioribus terminis etiam contra Canonicos Regulares definitum esse scire potuisset: posterius verò Regulares expositos ad Episcoporum voluntatem amovibiles esse eundem anno 1744. per eundem Sanctissimum Benedict. XIV. constit. quæ incipit: firmandis edit. super jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium &c. decisum his lego formalibus quâ de re suprad. Congregatio Concilii decrevit huiusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam à Superiori Regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu ab animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas iudicii sui aperire, multoque minus probare & verificare debere. Id quod à Nobis in omnibus approbatur & confirmatur.

CAPUT II.

STABILITA ECCLESiarUM PAROCHIALIUM SÆCULARITATE EX UNA, MONACHORUM AD EASDEM VI INSTITUTI ET ORIGINARIA INHABILITATE EX ALTERA PARTIBUS, AD UNIONEM IPSAM DEVENIMUS VELUT UNICUM DEFICIENTE EXPRESSA FUNDATIONIS LEGE EORUNDEM DIFFUGIUM, QUAPAROCHIAS DE SE LICET SÆCULARES REGULARES FACTAS ESSE VOLUNT.

S. I.

UNionis nomen generale est & continet sub se suppressionem, & extinctionem, licet extinctio suppressio, & dismembratio valde differant ab unionibus. *Fyrrh. Corrad. in prax. benef. lib. 2. c. 8. n. 6. & 7. per suppressionem enim intelligitur totalis beneficii extinctio.*

ctio: per dismembrationem diminutio beneficii ita, ut salva unius unitate pars reddituum ab eo auferatur & applicetur alteri, remanente interim titulo & beneficio penes suum Rectorem *Pichler lib. 3. t. 1. §. 3. n. 21. & 22.* at per unionem in genere intelligitur beneficiorum sive Ecclesiarum ab Episcopo vel alio legitimo Superiore facta annexio, communis Canonistarum cum *Rebuff. in praxi p. 1. t. de unionibus.* opponitur Unio divisioni seu sectioni beneficii, quando ex uno fiunt duo vel plura, divisisque fructibus duo in posterum beneficiati instituuntur. Jam varia cum sint Unionis Species, unam tantum omisis aliis, qua Regularia beneficia secularia facta volunt Regularia, inquirimus.

§. II.

Unio extinctiva beneficii secularis.

Ad hoc autem ut Parochia Sacularia beneficia evadant Regularia, non sufficit I. Unio personalis: haec enim est palliata potius contra Conc. Trid. dispensatio vel beneficiorum pluralitas, quam Unio *van Espen J. E. U. p. 2. tit. 29. c. 1. n. 4.* realis sola proprio unionis nomine venit & censetur talis si non ad tempus vitae aut in favorem personae ut personalis, sed Ecclesiae facta vel ad perpetuam rei memoriam, vel ad beneplacitum Sedis Apostolicae *c. si gratiose 5. de Rescriptis in 6.* nec

II. Unio aequè principalis: In hac enim utrumque beneficium in suo statu integro permanet, tantum unus idemque per unionem futurus est Rector utriusque, *ut in c. novit. 1. ne sed vac. Rebuff. l. c. n. 15. Corrad. l. 1. cap. 13. n. 26.* 2do. Ecclesia quaelibet sua jura, privilegia & qualitates, utriusque redditus distinctos retinet; 3to. Beneficium rectè dicitur vacare, conferri, resignari vel permurari. 4to. Si diversi Collatores, neuter amitt-

amittit jus conferendi : & in impetratione de utroque mentio fieri debet, quod secus est in unione de qua sermonem institimus *van Espen l. c. n. 12. & 13. Schmalzg. lib. 3. tit. V. n. 157. nec*

III. Unio conjunctiva vel simul conservativa, quæ est, si duo beneficia in unum coalescant velut corpus tertium ac distinctum. *Rebuff. l. c. n. 11.* utriusque jura uni data alteri communicantur, & si contraria sint, meliora ac favorabilia conservantur, impossibilia & minus æstimabilia amittuntur. Insuper hic unionis modus in frequenti usu non est *Pirbing l. c. n. 201. Nec*

IV. Unio quoad temporalia tantum, quam minimam sive infimæ speciei vocant. Per hanc enim Monasterio vel Capitulo tantum acquiruntur redditus temporales relicta portione congrua pro Presbytero: nihil ferme juris sive circa personam Presbyteri, qui positus est in Parochia, sive circa curam populi: Unio subin nequidem jus Patronatus sibi conjunctum habet *Pirbing. l. c. §. IV. n. 216. Sed*

Unio subjectiva vel accessoria propriissime unio est: per hanc enim Ecclesia vel beneficium uni subjectum subjicitur alteri tanquam Superiori, eidemque ut accessorium principali perpetuo unitur: beneficium sic unitum assumit: imò naturam privilegia & qualitates principalis, cui adhæret: per hanc sæculare Benef. fit regulare & vicissim, sic Ecclesiam Parochiali accessorie unita Canonatui vel Decanatu in recipiente illam non requiritur 25. ætatis annus, sed sufficit ætas, quæ ad Canonatum vel Decan. necessaria, modò administrator ejus ætatem habeat, quia beneficia curata sic unita transunt in naturam simplicium S. Congreg. Conc. Trid.
teste

teste *Leuren. apud Schmalzlg. & Pirhng. l. c. n. 202.*
 2dò in impetratione beneficii solius principalis mentio
 fieri debet *van Espen l. c. n. 11.* in Unito jus patronatus
 amissum, mortuo Rectore vel remoto non vacat be-
 neficium, atque in sequelam non post amplius con-
 ferri resignari aut permutari: quia primò titulus, qui
 per unionem extinctus est, non est conferibilis, impetra-
 bilis, aut in alium transferibilis. 2dò dignitas, sive lo-
 cus pius, cui unio subjectivè facta est, nunquam mo-
 ritur, quod sinè dubio impedit vacationem; 3tiò, quia
 beneficium unitum efficitur membrum in quo vacatio
 non est possibilis ex plenè deductis *per Lotter de re be-
 nef. lib. 1. q. 28. n. 104. Decisiones Retales apud Antonium
 Mariam de Nigris in Romana Curia advocatum tract. de
 vocatione beneficiorum Romæ 1741. edit. cap. 16. lib. 2. n. 3.*
 3tiò Decedente Vicario in beneficio accessorie unito œ-
 conomus deputandus non est ab Episcopo pro illo tem-
 pore, quo eidem præsentatur Sacerdos approbandus
 ad animarum curam: Sed hoc tantùm procedit *ex Cong.
 Trid. Sess. 24. de reform. 18.* Si Ecclesiæ Parochialis va-
 catio per obitum vel resignationem, sive aliter quomodo-
 cunque contigerit, aut si opus fuerit idoneum in ea Vi-
 carium constituere: quo referendum *cap. cum vos de of-
 fic. Ord. cum ergo in subjectivè unitis nulla vacatio,
 nullus Rector novus ponendus sit, Rector verus sive Ab-
 bas omnia, quæ possunt alii in sua Parochia, vel per se,
 vel per alium exercere potest.*

Non obstat Rota *in Pisana Oeconomatus Cor. Emer.
 Jun. Dec. 1279. & 1296.* neque Résolutio S. Congreg.
 Conc. Trid. quam refert *Aldan. in Comp. Canonic. Reso-
 lut. lib. 2. tit. 5. n. 3.* nam d. Rota supponit unionem in
 casu non fuisse plenè & concludenter probatam. Sacrae
 Con-

Congregationis Resolutio, quam refert Aldan. in d. compend., auctoritatem nullam habet teste *Ursaya tom. 2. discept. 17. n. 37. ex Capon. ibid. cit.* compendiosus ille tractatus Canoniarum Resolutionum S. Congregationis nunquam typis datus nec ullam meretur fidem: uti pariter apocryphos loc. cit. dicit Sellium Raum & Rationum, quos sæpè citat. Barbos. & Riccius.

§. III.

Unionem beneficiorum subjectivam uti omnem ita hanc vel maximè odiosam esse unanimis Canonistarum sententia est, & tradit *van Espen J. E. U. p. 2. tit. 29. c. 2. n. 1.* juri communi eam repugnare ait *Garc. p. 12. c. 2. n. 233.* semper & perpetuò gravare *Antonius Faber in Cod. lib. 1. tit. 2. definit. 49.* odiosa est, cum per eam minuatur numerus Ministrorum; juri communi repugnat quia per Canones quælibet Ecclesia suum proprium habere debet Rectorem; semper denique gravat velut alienationis species, si etiam temporalis tantum unio fuerit. Nihil dicendo de Unione tertie speciei, vel summâ, quâ Abbates jurisdictionem quasi Episcopalem populùmque exemptum affectant, hæc enim nimium quantum & juri repugnat ac odiosa prorsus exorbitat. Proindè cum à jure communi recedat, unio qualiscunque sit, minima etiam clarè, subjectiva verò patentius probari, seu literaliter aut necessariò ex Bulla Unionis vel aliundè deduci debet: aliter semper urget dispositio juris pro exclusione d. unionis. *Anton. Maria de Nigris d. tract. Romæ ed. 1741. lib. 2. c. 16. n. 18.*

§. IV.

In dubio unionem minimam in temporalibus tantum, non verò subjectivam intelligimus. Eusebius Ver-

D

Unio in dno. bio, ac olim ordinariè erat temporalis tantum.

cel-

cellensis, qui Clerum suum vix non omnem ex Monachis constituerat, eos ad tempus tantum & seculariter plerumque Parochiis praefecisse non temere creditur: in Archi-Diœcesi Mogunt. tempore Conc. sub Rabano an. 888 aliquoties Monachi, cum innumeræ diutinis Normannorum populationibus vastatæ & incensæ essent Archi-Diœceseos Ecclesiæ, expositi sunt eâ certè cautione, ut Archi-Episcopo administrationis suæ in omnibus rationem redderent: nascentibus Cœnobiis non tam curæ animarum, sed reditus parochiales potissimum indulti sunt, usque dum hoc velut infantia lacte ita convalescerent & roborarentur, ut jam lacte non indigeant: plura hujus exempla de decimis refert *Thomassin p. 3. lib. 1. c. 9. n. 1. & 2. ex Baron.* Planum hoc in acerbissima illa rerum omnium perturbatione, cum labefactata corruebat Caroli Magni progenies: tum enim involatæ sunt à Laicis res pleræque Ecclesiarum, & Ecclesiæ ipsæ maximè Parochiales; ac cum insolentissimas has Ecclesiarum, honorumque Ecclesiasticorum per Laicas invasiones Victor II. & Gregor. VII. suis in Conc. execrari cepissent: cum fulmina Ecclesiæ undique & excommunicationes perstreperent, his consternati sunt Nobiles, & omnes, qui boni adhuc animi, ædificârunt bonis licet non suis Cœnobia longè plurima: ad tam certum salutis suæ discrimen propulsandum, & ad sacras denique manubias manibus suis excutiendas restitutionum magis, quàm largitatum suarum monumenta Clericis & Monachis promiscuè relinquêrunt: alii Sacilegii illi deprædatores partim Consensu Episcopi, partim ejusdem dissensu Monasteria Christi patrimonio locupletârunt. In tam perturbatâ causâ obstinatæ Laicorum voluntati multum tribuendum censuere Episcopi, ac necessitati

tandem acquievêre, ut Monachis potiùs cederent res Ecclesiæ, quàm diutiùs à Laicis profanarentur: aliàs proviribus restitèrunt. In *Conc. Rotomagensi* 1072. *Can. 13.* emuntur & venduntur Curie Pastorales scil. Ecclesiæ Parochiales tam à Laicis, quàm à Clericis insuper etiam à Monachis, quod ne ampliùs fiat interdictum est. in eodem 1074 *Can. 5.* vetuèrunt, ne Parochiæ Monachis donarentur item *Conc. Vintomensis.* 1076 In *Roman.* 1078. & *Pictaviensi:* ne Monachi sinè Consensu Episcopi Sacramenta administrent. Laudat hoc Ivo Carnutensis apud *Thomasin* p. 3. lib. 1. c. 10. qui jam vehementiùs & aculeatiùs non nihil invehitur in hunc Laicorum, & Monachorum abusum verbis S. Bernardi: *quâ audacia O Monachi, præsumitis seu vinum de vinea, quam non plantastis, seu loc de grege, quem non pascitis? &c.* quando nimirùm sinè consensu Episcopi totâ temporalium Ecclesiæ bonorum copiâ & suavitate fruuntur Monachi atque oblectantur, rejectâ totâ in Clericos Regiminis animarum sollicitudine & defatigatione. Alibi verò eidem usui ultrò assentitur, si Episcoporum voluntate ac salvis antiquis Parochorum redditibus sive portione congrâ susceperint: potest enim Ecclesia omne, quod habet cum omnibus pauperibus habere commune, quantò magis cum his pauperibus, qui relictis facultatibus propriis non in angaria bajulantes Christi crucem, sequuntur pauperem Christum.

Eâ tamen universaliter lege, ut Monachi non nisi temporalibus ad summum gaudeant proventibus, Presbyterum autem constituent, qui animarum curam gerat & Episcopo rationes exhibeat: quod *Julobonense* *Conc.* 1080 *Can. 12* innovavit, si Monachis donatur Ecclesia, jure omni ut ante suo gaudet Parochus: fecit-

D 2

que

que eidem potestatem, ut cum Monachis degat, alaturque, vel si nolit cum Monachis diversari, ab Abbate sufficientem accipiat pensionem: his patet non illum viguisse tum in Ecclesiis usum, ut Monachi Parochias ut iuas regerent, sed constantissimè antiquam Ecclesiæ disciplinam Episcopi: (qui ejusdem negotiis potenter & viriliter adstitere, ne Monachi Parochialium gubernaculis admoverentur:) eo ævo retinuerunt, licet Ecclesiastica invaserant Laici, eadèmq; Monachis potius nescio, quo Cleri fastidio restituere velle inceperint.

Unionem planè temporalem ulterius comprobatur. Imò illius avi specialis in cura animarum Cleri utriusque dissonantia de qua *cap. I.* diximus: 2dò Monachorum libertas Episcopalis jurisdictionis impatiens, quàmque Apostolicis curabant muniri privilegiis: ea propter Monachis Episcopi Parochias à Laicis si dari, non regere passi: sed Abbas Episcopo, ut in omni unione temporali Presbyterum Sæcularem, qui regeret Ecclesiam, Episcopoque prorsus obnoxius esset, præsentare tenebatur.

§. V.

Revocatio-
nes Unio-
num per
Regulam
Cancell.
Conc. Con-
stant. &
Tridetur.

Monachi his minimè contenti, ut fieri assolet, postea ad Unionem subjectivam progressi sunt, obtentis desuper variis & Episcoporum & S. Pontificum Unionum Diplomatum, quæ omnino liberam haberent vel Sæculares, vel Regulares exponendi facultatem: nec levem ansam dedere perturbatissima illa subsequentiæ temporum Ecclesiæ Schismata, in quibus plures uno, eodèmq; tempore pro S. Pontificibus habiti ad suam quisque partem trahere nitebantur fideles, ac præsertim viros Ecclesiasticos Monasteriis & Ecclesiæ Præpositos

fitos nimium prodigâ & immensâ privilegiorum & gratiarum effusione: ideoque factum, ut benè multi per opportunâ hâc occasione ad Unionem Subjectivam uterentur.

Verùm Ecclesia universalis uniones uti approbavit nunquam, sed potius toleravit, ita aliis subsecutis Ecclesiasticis & Pontificiis sanctionibus privilegia hæc & uniones protrivit multoties, & antiquavit: illas namque abrogavit *Regula 13. Cancellariæ*, quâ revocantur quæcunque Uniones Ecclesiarum & beneficiorum à prædecessoribus Pontificibus factæ, nec iis viventibus ad effectum productæ, ut *Garc. de benef. p. 12. cap. 2. n. 284 & 245.*, *Gonzalez ad Reg. 8. Cancell. Gloss. 5. §. 7. n. 13.*, *Rota in Valentina Vicariæ 12. Febr. 1734. §. 25. Cor. Eminentissimo Crescentio ibi: Rursus cum Regula 13 Cancellariæ revocet quascunque uniones, suppressiones, atque extinctiones beneficiorum, quæ in Vita Pontificis concedentis effectum sortitæ non fuerant, dubitari non poterat, quin Indultum Gregorianum, quod Vicarias perpetuas reddens amoviles ad nutum illarum titulum extinguebat in præjudicium Ordinarii Collatoris, & Datarie Apostolicæ, comprehensum fuerit sub Censura ejusdem Regulæ revocatorie à Pontifice Successore de more publicatæ.* Regula hæc Cancellariæ authorem suum agnoscit Bonifacium IX. in Constitutione ab ipso edita anno 1403. & deinde à Succedentibus quibuscunque Summis Pontificibus renovari solita, ut probant *Rigant. ad Reg. 13. Cancell. n. primo & seq.*, *Rota coram Cerro dec. 581. n. primo. Cor. Emerix dec. 320 n. 1. & 6.*

Pariter telo suo confodit gratias, & privilegia exponendi Regulares. *Celebre Conc. Constantiensis Decretum 1414. sub Martino V. Summo Pontifice, quo sublata sunt,*

D 3

factæ-

factæque irritæ omnes effectum suum non dum consecutæ uniones, incorporationes à prædecessoribus ab obitu Gregorii XI. concessæ: in quas exitiali illo schismate perdurante ad captandam populorum obedientiam, & gratiam plures Pontificatum sibi uno, eodémque tempore usurpantes nimium sese effuderant, ut Concil. Constantiense *Sess. 45. tit. de Union. & Garc. de Benef. part. 12. c. 2. n. 284 & 85., 381.* Indiscriminatim verò obducta sunt omnia per Conc. Constant. sive à veris sive à vero se jactantibus Pontificibus indulta fuerant: exceptis solum iis, quæ in ipsa fundatione, vel contemplatione novæ fundationis concessa, aut super quibus præsentibus, & auditis, quorum intererat, autoritate competente ordinatum fuerat, sive quibus ordinarii contulerant. *Thomassin p. 1. lib. 3. c. 39. n. IV.*

Proindè Uniones, quæ sic non erant justificatæ, aut effectum non sortitæ, aut longiori etiam annorum decursu omni semper effectu caruerunt, sunt omninò ac si nunquam fuissent: *Rot. in Gerunden Parochialis sive Vicariæ de Vilobi 6. Jun. 1698. Cor. R. P. D. Ansaldo tom. 1. dec. 47. n. 7., Cor. Falcon. tit. de Union. dec. 1. n. 13. & in Valentina Vicariæ cit. Cor. Crescentio §. 23. Certum autem exploratiquè juris est, gratiam Apostolicam ad partis instantiam impetratam per non usum non solum centum & ultra, sed 40 etiam annorum inefficacem atque inexquibilem remanere.* Ineffectuatio manifestè palpatur, si in Scriptura simul contineatur unio aliarum Parochiarum, & tamen respectu unius, quàm alterius nulla unio in effectum deducta sit. nam sicut particularis saltem effectuationis in reliquis ut in *Barchionen. beneficii 14. April. 1698. §. parùmque officiebat Cor. Ansaldo*: ita præcognitâ

cognitâ ineffectuacione circa duas vel unam ex tribus partibus ejusdem scripturæ validissima insurgit præsumptio ineffectuacionis in totum, ad ea, quæ ponderavit *Rot. Cor. Ansaldo in Gerunden. cit. n. 8.*

Prorsus denique Unionum privilegia quacumque abrogavit *Trid. Sess. 7. c. 7. de Reform.* dando amplissimam facultatem Episcopis deputandi Vicarios etiam *perpetuos* in quibuscunque Ecclesiis Parochialibus, quæ Monasteriis seu Collegiis perpetuò unita & annexa reperiuntur, idque appellationibus, privilegiis, exemptionibus quibuscunque in præmissis minimè Suffraganeis: ut *ex Conc. Trid. expendit Rot. Cor. Ansaldo dec. 614. n. 19. & 20.*

§. VI.

Incoeperant enim Monasteria refrigescente paupertatis amore beneficia, sive proventus Ecclesiarum cum Clericis altari servientibus, atque in vinea Domini laborantibus non tantum partiri, sed integros in suos usus deglutire studuerunt *van Espen tract. de Jure Paroch. c. 1. §. ult.* atque ut plenius fructus suos facerent omnes, neglexerunt ministros necessarios, aut cerè mercenarios quosque, dummodo viliori stipendio & honorario contenti, quasièrunt, utque eos sibi amplius obstrictos haberent, denique manuales sive ad nutum amovibiles Vicarios assignare placuit. Hos abusus refert *Concil. Lateranense sub Innoc. III. relatatum in cap. 30. X. de Prebendis. Alexander III. cap. 8. ibid., Nationis Germanicæ Norimberg. Conventus 1522. ad Adrianum VI., Maximilianus Imperator ad Julium II., Carolus IX. Francorum Rex per Conc. Trid. corrigendos postulavit.*

Proin Decreto Conc. Trid. cit. Monachi tenentur
Vi-

Per Conc. Trid. Vicarii perpetui constituti sunt etiam in Parochiis subjective unitis.

Vicarium perpetuum ad Parochias Monasteriis licet unitas præsentare, nisi Ipsi Ordinarius pro bono Ecclesiarum regimine aliter expedire videbitur: melius enim per Vicarium perpetuum consulitur curæ animarum. Cum ex aduerso Vicarii ad nutum amovibiles instar mercenariorum sint charitatis expertes, instabiles, gregi parùm chari, parùm venerandi, ideòque parùm utiles *Thomassin p. 1. lib. 2. c. 27. n. 11.* Card. de Luca *de Paroch. disc. 11. n. 3., disc. 17. n. 3.*

Regula ergò est, ut Vicarii sint perpetui; neque ab Ordinariis, si ita practicè urgeant, ratio exigipotest: quia regulam juris & Conc. pro se habent *Zypæus lib. 3. de Parochiis consult. V. contra Barb. & alios, qui in Conc. Trid. Sess. 7. c. 7. n. 31.* Thesin hanc Conc. in veterere videntur. Nullâ penitus distinctione factâ inter Unionem vel subjectivam, vel temporalem: ut probant *Tamburin. de jur. Abb. tom. 3. disput. 9. q. 18., Barb. l. cit. n. 15.* ubi: quòd servanda sit dispositio Concilii: *etiamsi in literis unionis expressa sit clausula, ut possit deserviri per Vicarios amovibiles: & benè quoque observat Rot. coram Dunoj. jun. decis. 368. n. 2. & 3., Cor. Falconer. de Union. dec. 3. n. 9 & 10. & cor. Ansaldo dec. 614. n. 19 & 20.* ibi -- hæc privilegia præcisivè ab Ordinibus mendicantibus, in proposito hujusmodi unionum, quoad amovibilitatem & Regularitatem exiterunt radicidus avulsâ, atque sublata per dispositionem S. Conc. Trid. Omnino hoc, Vicarios ad Parochias subjectivè unitas perpetuos exponendos esse, suppositum fuit in Celebris Constit. 47. S. Pii V. edita super Vicariis perpetuis, in *Berthufana Vicariæ 22. April. 1624.* apud Schmalzgg. *conf. 72. tom. 2. n. 12.* Vicaria Ecclesiæ Parochialis de Beniana cum aliis adhuc quatuor, unita licet mensæ capitulari

lia & spiritualia simul, atque ita subjectiva & incorporativa, per quam Parochiales effectæ sunt de mensa Monasterii, cum perceptione decimarum, quæ dantur pro exercitio curæ, tunc Abbati non competit solum jus præsentandi cum institutione collativa danda per ordinarium, sed ipse potest deputare Vicarios ad nutum, præviâ tantum approbatione Episcopi ut *Glossa in Clement. frequens de excess. prælat. §. quidem etiam verb. ad mensam. ibi: aut pleno jure spectat ad illum etiam quoad spiritualia & tunc habet locum quod dicitur de Vicario temporalis.* Post eam Gonzalez, Murga, Anton. Maria de Nigris lib. 2. c. 12. n. 11. & communiter omnes. Quare ad hæc concilianda sustinendum est: imò quod licet Pius V. in Const. ad exequendum 1567. dederit Regularibus facultatem exponendi Regulares, attamen facultas hæc removendi ad nutum, quæ residet in superiore, non tollit perpetuitatem beneficii in potentia seu aptitudine, ut reprobo Navarro tenet Garc. *de benef. p. 1. c. 2. n. 75-76. 79.* ibique Azor. nam non confertur ad tempus certum ac definitum, ut alia temporalia, quæ verè beneficia non sunt, sed ad tempus incertum & indefinitum, scilicet quoad illud revocaverit Superior, quod *perpetui* rationem non tollit, aut minuit: perpetuum enim in jure dicitur, quod potest esse perpetuum, vel quod certo tempore non terminatur. *Amstaz de causis piis lib. 3. c. 1. n. 10., Corrad. in praxi benef. lib. 1. cap. 6. n. 280.* Remotio potest non succedere ad voluntatem Abbatis & sic habes beneficium perpetuum ad vitam, aut si etiam temporalitas propter remotionem succedat, per accidens est; ut si Secularis, qui verè perpetuus est, à beneficio per accidens removeatur ex causis legitimis in jure scriptis, puta ob delictum inducens
 priva-

privationem beneficii, talis remotio, quia accidentalis, non tollit substantiam perpetuitatis: ita pariter amovibilitas illa ad nutum utpotè accidentalis substantialia beneficii non mutabit. Accidentaliter autem est, quia non provenit ex beneficii institutione, sed ex eo, quod is, qui illud obtinet, subjectus sit Superiori quoad officia, habitationem, totamque vitæ directionem *Garc. l. c. n. 78.* radicatur itaque manualitas hæc in ipsa obedientia professionis Religiosæ, non in natura beneficii, quod perpetuum est, & durat remoto obedientiaro: ex eo jus quoque percipiendi redditus stabile est penes Rectorem principalem, vid. *Murg. p. 1. q. 1. de benef. n. 4. fol. 4.* quibus accedit, quod obedientiarum hi non pro libidine aut in casu diffamante per Abbatem, sed arbitrio boni viri removeri debeant *Zypæus lib. 3. de Regul. n. 46.*

Sustinendum est *secundò* Monachos, ut sic formiter ad Conc. Trid. *perpetui* esse possint salvâ professione eorundem Religiosâ, necessariò alium Monachum in socium habere debere. Restrinxit Pius V. *Constit. cit. §. 7.* datam facultatem exponendi Regulares ad casum quidem, ubi in simul 4 Regulares expositi viverent: at Gregorius XIII. *Constitut. in tantâ rerum, & negotiorum mole 1573.* ad pristinum, & integrum statum, ac terminum juris communis Pii V. Constitutionem reduxit, statuit tamen, ut unum socium secum Regularis expositus habere debeat. Non attentâ replicatione, quòd idem Gregor. XIII. vivæ vocis oraculo revalidarit dictam Piam Constitutionem: quia hujusmodi vivæ vocis oracula apta non sunt derogare eidem literali: *Constit. 27. Greg. XIII. in Bullar. nov. tom. 2. quam confirmavit Urban. VIII., Ursaya Disc. Eccles. tom. VI. p. 2. discept. 41.*

Eâ ratione Regulares præfixi curæ Parochialium proprii Ordinis, quàmvis à Monasterio distitarum, adhuc interservire dicuntur Religioni ac claustraliter vivere intra septa sub oculis propriis Superiorum Regularium: veluti à quibus visitari, & corrigi possunt, ac pro eorum libito ad claustra revocari ut per text. in cap. cum singula de præbend. in 6., in clement. in prima de supplen. negligenter. prælat., & in clem. frequens §. quidem verò de except. Prælat., ac firmant communiter Fagu. in cap. grave n. 35. & seq. de Offic. Ordin. & in cap. quod Dei timorem n. 14. & 15. de Stat. Monach., Thomassin. p. 1. lib. 3. cap. 22. n. 10., Garc. Laym. apud Pirb. lib. 3. tit. 5. n. 218. in f., Rot. in Aurien. apud Pignatell. consulti. 53. n. 11. tom. 9. his verbis: dummodò in ea Parochiali, in qua unus Monachus fuerit Vicarius deputatus, habitet secum duntaxat unus alius Monachus socius. Id ipsum olim jam fuerat introductum per Conc. Lateranensè cap. 2. de Statu Monach. cui quoad Monachos neutrquam derogavit Innoc. III. in cap. quod Dei timorem 5. de Stat. Monach. quia (1.) indubiè Innoc. III. more suo hoc asseruit autoritate Canonum, quos sub nomine S. Ambrosii, & Bonifacii Papæ legerat apud Gratianum can. 21. & 25. XVI. q. 1. quos apocryphos & authoribus illis falsò adscriptos agnoscunt Eruditi: (2.) Honorius III. immediatus Innocentii Successor cap. 3. statuit, ne singuli in singulis ipsorum prioratibus commorentur, etiam in casu, quo pluribus non suppetunt facultates eorundem, additâ ratione, quòd fit contra Conc. Lateranensè. Idem cap. 4. de Capellis Mon. his verbis: ad audientiam nostram pervenit, quòd nonnulli Monachi -- in quibusdam prioratibus habitent solitarii contra Statutum Generalis Conc. idèoque mandamus quatenus ipsorum Abbates seu Priores, ut vel ipsos ad claustrum

Arum revocent, facientes in ipsis Ecclesiis deserviri per Clericos Sæculares vel alios Monachos eisdem associant, cum quibus vitam possint ducere regularem, monitione præmissâ per Censuram Ecclesiasticam comp. II s. (3.) Capitulum quod Dei timorem 5. solum loquitur de Canonicis Regularibus, qui hoc speciale habent, quod è Claustris semel ex dispensatione tamen Summi Pontificis egressi, habitum Sæcularem assumere possint, & ab obligatione secum retinendi socium sui Ordinis liberi, & immunes sint: per Constitut. Benedict. XIV. de capacitate Canonico-um Regularium Lateran. & Sr. Salvatoris 1745. ed. pag. 12. Pro Monachis verò non nisi unica exceptio est, quando Ecclesiæ Parochiales adeò Monasteriis propinque, ut Religiosi operam suam iis impendere & intra Claustra manere possint, inter Monachos suos conversari, & vitam communem agere: Conc. Trevirense 1549. can. 12. Card. Laurentius Compegius Apost. Sedis Legatus in Concil. Ratisbon. c. 12. sancivit, ne cura animarum concedatur Religionem quamcunque profitentibus etiam exemptis nisi urgeat necessitas, & cap. 13. nisi Ecclesiæ adeò propinquæ, ut sub Religione & obedientia in Monasterio stare possint apud Bail. in Summ. Conc. tom. 2. & Thomassin. part. 2. lib. 3. cap. 22. n. IV. sed & ab hoc rigore Ordinarii subinde rationabiliter discessere Fagn. ad cap. in Ecclesiis de Capell. Monach., non tamen tam duri hic erimus ait Conc. Colonienſe 1536. quod minus interdum viros Monasticos quos Regularis vite exemplo & doctrinæ salutaris disseminationem insignes comperiemus apud Ecclesias Parochiales relicturi & confirmaturi simus: Attamen inclementiæ non esset, si Parochiæ Parochus Monachus negaretur, cujus eximia esset doctrina & pietas singularis, dicente P. Fichler lib. 3. tit.

V. §. IV. n. 37. ad 3. transeat quòd fortè meliùs admini-
 stretur per Regulares, quod non semper verum est, tamen
 ipsi Regulares contra suam professionem obijciuntur multis
 periculis propriæ perfectionis Imò & salutis, si exponan-
 tur præsertim absque necessitate in Parochiis extra sua Mo-
 nasteria: dein potius attendi debet dispositio juris: Conc.
 Trid. scilicet Vicarios perpetuos esse exponendos, quia
 in deputatione curati non agitur de providenda Eccle-
 sia Monasteriis unitâ, sed de providendo populo.

§. VIII.

Unire com-
 petebat autè
 Trid. toti
 Episcopo.

Atque ut salubriùs populo Christiano provideatur
 per Rectores vel Curatos stabiles: Uniones subjectivæ
 Ecclesiarum saltem Parochialium quovis tempore ra-
 riores erant: nec cuique fas erat hujusmodi beneficia
 curata unire; denegatur enim hoc Prælati Episcopo
 inferioribus, licet ad eos Ecclesia pleno jure spectent,
 nisi in hisce Ecclesiis Jurisdictionem Episcopalem ha-
 beant: *Panormit., Joannes Andr. &c. apud König lib. 3.*
tit. 12. §. 4.

Episcopi quoque potestas beneficia curata uniendo
 jure novo Conc. Trid. in multis limitata & restricta est:
 at ante Trid. indistinctim Episcopos ea plenariè unien-
 di potestatem habuisse communiter docent *ex cap. expo-*
suisti de Præbend. & Cap. sicut de excess. Prælat. ibi: Sicut
unire Episcopatus, atque potestati subijcere aliene ad Sum-
mmum Pontificem pertinere dignoscitur; ita Episcopi est Ec-
clesiarum suæ Diœceseos unio & subjectio earundem. Ve-
 rùm cum de se Constitutiones ac novæ leges non prode-
 ant per viam moderativam juris veteris, & communis,
 sed in istius corroboracionem & ampliacionem, atque in
 legibus novis sanctiones antiquæ potius innoventur: ex
 hoc

hoc fit quòd sicut nunc ex Conc. Trid. Ordinariorum potestas curata beneficia uniendi multùm legatur restricta, in corroborationem juris veteris, & communis ampliationem id factum esse censendum sit: de stricto enim jure (sunt ipsa verba Decisionis Rotalis in *Frisingen. juris deputandi curatos* 24. *Mar.* 1713. *Cor. R. P. D. Ansaldo §. diximus.*) de stricto enim jure non potest Episcopus ex se suppressere Ecclesias, ejusque titulos, & alteri unire & in incorporare ut latè fuit animadvertsum in illa *Cracovien. Præposituræ seu Parochialis* 28. *Jun.* 1684. *Cor. Card. Mathæo & in alia Cracovien. Parochialis* 4. *Febr.* & 3. *April.* 1705. *Cor. b. m. Caffarello, & tactum fuit in altera pariter Cracovien. seu Sandomirien. juris patronatus super attentatis* 1. *Jul.* 1712. §. eoque clariùs *Cor. me.*

Olim enim uti nunc beneficiorum unio, alienationis species erat, ad quam magna & necessaria causa requiritur: *Rebuff. tit. de Union.*

§. IX.

Cæterùm vel Episcopo in sua Dicecesi, vel S. Pontifici in tota Ecclesia beneficia, aut Episcopatus uniendi potestatem denegare nefas esset ex defectu suæ potestatis transmutandi de statu perpetuo sæculari, & collativo in statum manualementem regularem & amovibilem juxta *text. in cap. proposuit; de præb. c. 2. eod. tit. in 6. & cap. 1. de transl. Episcop.* notantque *Gloss. in cap. quando verb. veri Dei de transl. Episcop.* & ibi: *Fagnan. n. 41. & seq.* beneficia enim sæcularia à Regularibus non possedministrari, unicè profluit à jure positivo jubente beneficia sæcularia sæcularibus esse conferenda, *in cap. cum singula de præb. in 6. Clement. I. de Elect. & Clem. I. de suppl. negligent. Prælat.* Proinde cum solum de stylo Romanæ

Et S. Pontifici.

manæ

mana curiæ inductum sit, quòd sine Apostolica dispensatione non admittantur, totaque causa incompatibilitatis resulter à statu personæ, quæ ob regularem professionem effecta est incapax, potest utique S. Pontifex, penès quem residet omnimoda quoad beneficia potestatis plenitudo, ut notant *Felin., Dec. Gomez. &c.* beneficia secularia Regularibus plenariè unire: sicut etiam potest Regularia secularibus conferre, cum & sine immutatione naturæ Regularis, ut passim videmus in Commendis Monasteriorum, Abbatiarum, & Prioratuum, quæ Eminentissimis Cardinalibus Prælati, aliisque Clericis Sæcularibus conceduntur regulari primavâ naturâ non immutatâ, & quasi commendatarius ipse esset Abbas & Prior, vel alius Superior, ut monent *Abb. in cap. de Monachis n. 9. in f., Felin. in cap. in nostra. n. 44. versu septimò nota in fin. de Rescript., Lotter de re benef. lib. 1. q. 34. n. 8.*

§. X.

Qui lite
pendente
upiendo de-
rogare non
vult iuri
qualito.

Ex defectu Voluntatis verò multoties jam Summorum Pontificum Bullæ pro invalidis habitæ, ac in effectuata remanserunt, quatenus falsis, & erroneis narrationibus extortæ sub- & obreptionis vitio infectæ dignoscebantur. Sic *Benedictus XIV.* anno Pontificatus primo 1741. in favorem Imperialis Monasterii & Abbatii *Gengenbacensis* Ordinis Sancti Benedicti literas Apostolicas in forma Brevis expeditas concesserat ad litem extinguendam ac in simul motu proprio, iustisque de causis animum suum moventibus, deliberatione & potestatis plenitudine quatenus opus sit, & ad abundantionem cautelam, eidem 7. Parochiales Ecclesias ibi enumeratas perpetuò tum in Spiritualibus, tum in Corporali-

ralibus univit, annexuit, & incorporavit. At delatâ d. Brevis noticiâ ad Eminentissimum & Reverendissimum D. Cardinalem *de Rohan*, cùm iste animadverteret gravissima præjudicia, quæ in sua Diœcesi executio dicti Brevis esset allatura, in diminutionem divini cultûs, & salutis animarum, suæque Ordinariæ jurisdictionis, operæ precium duxit ad Sanctissimum Dominum nostrum preces porrigere pro declaratione Pontificiæ Voluntatis super executione dicti Brevis: atque ideò juxta mentem Sanctissimi deputata fuit Sacra Congregatio particularis *Eminentissimorum & RR. DD. Cardinalium, Corradini, Aldrovandi & Valenti, ac R. P. D. Cavalchini & Millo* cum facultatibus necessariis & opportunis, etiam de aperitione oris. Pro parte Monasterii ac d. Brevis subsistentia agebatur sequentibus de causis: quòd Breve vel gratia concessa motu proprio inducat præsumptionem; quòd Papa re verâ motus fuerit justa de causa ac propriæ voluntatis impulsu non autem per alicujus importunitatem, aut suggestionem, adeòque ad eam irritandam rigidiores & urgentiores probationes requirantur ad concludendum aliquod intrinsicum, & substantiale vitium sub-vel obreptionis ut *Card. de Luca de jurisdiction. Disc. 8. n. 3., Rot. in Ravennaten. pensionis super aperitione oris 3. Junii 1726. §. finali Cor. Calcagnino, & in Juvenacen. Jurisdic. 28. Mart. 1732. §. 5. & seq. Cor. Millino.* Quòd gratia Apostolica, si de Potestate non dubitandum sit, ac de voluntate sic ad literam constet, debeat esse mansura, nec in irritum mittenda sit. *per text. in cap. decet de R. J. in 6.* Quòd non apponibile sit præjudicium partium, cùm expressè sit omnibus quibuscunque juribus eventualibus per Breve derogatum; Nec alterum totius Cleri Sæcularis grava-

F men,

men, cùm illud, qualecunque sit, proveniat ex ipsâ naturâ gratiæ unionis plenariæ & subjectivæ: in nulla autem consideratione haberi solet pro impedienda, vel retardanda executione cujuscunque similis gratiæ de sua natura præjudicialis, veluti quod jam prævisum censetur à Papa, & ab eo habitum pro insufficienti ad dene-gandam gratiam, quàmvis subtracitum fuisset in Brevii; & nulla inibi facta expressa derogatio ut *Corrad. in prax. benef. lib. 1. c. 14. n. 64. & lib. 2. cap. 15. n. 16.*, *Lotter de re benef. lib. 1. q. 11. n. 22.* Quancquàm adsit præjudicium tertii, adsunt tamen justissimæ causæ S. Pontificem eò commoventes ut *Rot. in Furvenacen. Jurisd. 28. Martii 1732. Cor. Mullino §. 25. ibi: si enim Papa omnes easdem facultates notas habens atque perspectas, operæ pretium duxit pro bono pacis & meliori utriusque Ecclesiæ Regimine illas moderari, nulla jam habenda est ratio præjudicii ut-cunque gravis dicto Archi-Presbytero illati, cùm ubi Papæ Voluntas derogandi juri tertii est clara, qualecunque istius præjudicium non attendatur.* Verùm his & similibus non attentis Breve illud undique Sub- & Obreptionibus acsi infectum esset viriliter impugnabatur, omnia enim à Monachis distinctim, ac perspicuè summo Pontifici in materiâ hâc præjudiciali exprimenda ac enarranda fuissent, ut idem S. Pontifex in plenam & omnimodam venire potuisset cognitionem illius præjudicii, quod tertio irrogatur, aliàs semper ob defectum voluntatis in concedente gratia subreptionis vitio obnoxia reputatur: ex juribus notissimis.

Unò ne-
cessariò fit
ex causa uti-
litatis vel
necessitatis.

§. XI.

Eoque faciliùs in casu *aperitioni oris* dabatur locus, quò majus præjudicium per unionum Breve Apostolici-
cum

cum divino cultui & salutem animarum inferebatur: unio quippe subjectiva à communi Ecclesiarum utilitate aliena, nunquam nisi ex urgente causa permitti debet, aliter facta subsistere nequit, ut *Ventrighia cum observ. Caroli Ant. de Luca Tom. 2. annot. 8. §. 2. n. 24. & 25.* unionem sine causa vel ex causa falsa factam ipso jure nullam judicat. — CC. *Constantiense*, de quo supra, sub Martino V. habitum teste *Harduino in Collectione Conciliorum Regia, & Emmanuele Schelstrate in suo tractatu de sensu decretorum Concilii Constantiensis sess. 43. tit. de union.* in terminis habet: ibi — — — *Revocamus etiam omnes uniones, & incorporationes, à tempore obitus Gregorii XI. — — — Circa alias vero uniones, quæ effectum jam sortitæ fuerunt, cum certa regula dari non possit, ad querelas eorum, quorum intererat, si non ex rationabilibus causis & veris factæ fuerint, licet Apostolicæ sedis Auctoritas supervenerit: Revocabimus justitiâ mediante, vel aliter secundum juris exigentiam providebimus, vel si Nationibus placet, fiat revocatio pro presenti.* Rectè proin *Rebuff in praxi p. 1. tit. de union. n. 38.* asseruit unionem duabus duntaxat ex causis fieri posse Conformiter ad responsum Honorii III. *in Cap. 33. X. de præbend. & Trid. sess. 7. C. 6. de reform.* si evidens recessitas, vel utilitas exigat; *Conf. J. Philip. Stevogt. Comment. de divisione Eccles. & benef. 1746. Jenæ edit. Comment. 3. §. 22. 31. & seq., Comment. 4. §. 2. &c.* Causæ enim legitimæ non sunt, quæ utilitatem hanc, aut necessitatem Ecclesiæ non respiciunt, & quidem evidentem, uti omnes Ecclesiarum alienationes apud *Clav. D. Barthel in dissert. de reb. Eccles. non alien. 1749.* eandem, ut validæ sint, claram & indubitam, certam non autem incertam importare debent, hocque principium, ait

F 2

Art.

Art. II. n. 9., hodie nullam admittit in foro quaestio-
nem, sed praesupponi valet, ac Tyronicum videtur
auctoritates desuper deducere vel desiderare. Unicam
exceptionem facit *Rot. in Vrgellen. Vicariae 20. Junii,*
1729. Cor. R. P. D. Ratto §. absque eo: Ubi ageba-
tur de subvertenda unione ab Episcopo legitimâ facultate
suffulto post sedulum examen cum Consilio, & con-
sensu Capituli tot ab hinc seculis expleta: his in cir-
cumstantiis *ait Rota:* aequitati consonum non esse, quòd
Possessor ad justificandam causam unionis, quæ sub an-
tiquitatis latebris delitescere potuerat, teneatur assumere
concludentes probationes: pro sufficienti autem causa
ac uniendi necessitate reputatur, si duæ Ecclesiæ vicinæ
adeò tenues redditus habeant, ut ad sustentationem duo-
rum Rectorum, vel non sufficient, vel non sint, qui
eas acceptent, si bello, aut peste imminuta, *Pirbing. lib.*
3. tit. 5. sect. 6. n. 209., Dannreutter in Diss. inaug.
de jure Retenc. §. VI. 1747. Altorfii.

§. XII.

Vocatis
quorum in-
ter est.

Sanè, ne ipsas uniones sinè legitimis ac ratio-
nabilibus causis fieri contingat, jam pridem cau-
tum fuit, per *Regulam Cancell. 22. de unionibus &*
unionum confirmatione, ut semper commissio fiat
ad partes vocatis iis quorum interest, adeò, ut
unio etiam auctoritate Pontificiâ hodie non in forma
gratiosa, sed in forma Commissoria fiat: Licèt S. Pon-
tifici competat Potestas quæcunque tum majora, tum
minora beneficia uniendi, non tamen solet ea unire
non requisito consensu Episcopi & Capituli Cathedra-
lis, Patroni Laici, aliisque *vocatis quorum interest. Pir-*
bing l. cit. n. 210., Schmaltzgr. eod. tit. §. 5. n. 171.,
van

van Espen p. 2. cap. 3. J. Philip. Slevogt. l. cit. Com. III. §. 10. & seq -- Unire enim Ecclesias parochiales negotium grave, & arduum est, consequenter merito tractari debet cum Episcopo, & Capitulo: *Ventriglia cit. l. n. 2.* quod de sectione habet J. Phil. Slevogt Comment. I. §. 19. *neutiquam fas esse, Episcopatum eâ lege provehere ad Metropolitanam dignitatem, ut antiquioris Metropolitanæ jura diminuantur & Ecclesiarum provincia in duas dividatur.* idem omninò de unione benef. dicendum; quod usque adeò verum est, ut non levis dissensio sit inter Authores, an Episcopi diceceseos, in qua alienans vel potiùs ejus, in qua res sita est, auctoritas exigatur, neque desint, qui utriusque auctoritatem, vel consensum desiderent. Baldus in lege s*i prædium* 16. *Cod. de præd. min.* ait Episcopi utriusque interesse. *Petra ad Const. I. D. Leonis M.* habet sequentia formalia sub sect. 2. n. 81. *quàmvis tutius esse utriusque requiri consensum, advertit Redoan. de alien. rer. Eccles. rubr. de auctoritate Episcopi n. 40.* Utriuslibet interventum sufficere vult Bartholus in l. cit., *Brunne-man in leg. cit. n. 3.* ibi --- Colligunt DD: decretum de alienando interponi debere ab eo, sub quo res sita. E-contra determinatè Episcopi loci, in quo res sita est, consensum exigit *Gloss. in Can. in venditionibus 17. quæst. 4. v. eodem. arg. l. cit. & c. sanè 3. de for. compet. Gratian. dis. 473. n. 13. Card. Petra loc. cit., Barbo de jure Patron. in specie p. 3 alleg. 69. n. 17. de offic. & potet. Episc. ibi. hujusmodi consensus debet esse Episcopi illius diceceseos, in quo sita est Ecclesia per cap. cura de jure Parr.*

In tanta Doctorum diversitate tutius eligere, ac utriusque Episcopi consensum adhibere Abbates ut plurimum sibi utile ac Consultum, ad tollendam verò o-

mnem ambiguitatem, securitatémque Stabiliendam omninò necessarium fore, attestantibus veterum unionum Bullis jam olim existimârunt,

CAPUT III.

UNIONIS SUBJECTIVÆ ARGUMENTA SIVE PROBATIONES.

§. I.

Status ultimi.

Quæstiones in hâc Unionis causâ hodie agitari solitæ non sunt juris tantum, sed & facti, hoc est: circa concludentem probationem unionis exfirmatis in *Leodien. Vicaria* 1719. §. de *Unione Cor. Ferrara. urfaya*. Ac primò quidem unio subjectiva, & accessoria prout Doctores quàm plurimi contendunt, solidè comprobatur ex ultimo statu, mihi signum saltem attestativum est non repudiabile adeò, ut in præfenti penitiùs, accuratiùsque circumstantias variabiles, ac diversas casuum exceptiones annotâsse vanum non existimaverim. Vera regula est status ultimus in beneficio, an seculare vel regulare sit, attendendus ex *Cap. querelam*, 24. de *Elect.*, cap. *cum olim de causa possess. & propr.*, cap. *consultationibus* 19 de *jure Patr.*, *Pitonius de contro. Patr. alleg.* 11. n. 21. *alleg.* 14. n. 18. *alleg.* 17. n. 11. adductis decisionibus Rotæ compluribus præsertim in *Hyponeg. beneficii* 11. *Febr.* 1704. §. *nec obstat Cor. Muto*. Regula, inquam, est; sed benè hic applicatur illud, quod nepotem suum docebat *Maria in præfat. ad Concil.* super *Methodo respondendi*, & allegandi in jure, dicendo, quòd Responiones ad

ad allegationes ex diverso factas per speciales decisiones faciendæ sint, non autem per regulas generales, quando habemus doctrinas individuales: non debet Judex ita de facili & clausis oculis inclinare insuperficiem ultimi statûs: *Pitonius alleg. 11. ut. n. 12.* dum iste in beneficialibus est maximi præjudicii, non solum quia post evictam pertinentiam im petitorio Patronus verus nunquam amplius recuperat fructum possessionis, qui recuperatur in profanis, sed etiam, quia hodie teste experientiâ hujusmodi ultimus status tantâ facilitate attendi solitus vergit ad iniquitatem, *Pitonius* locis suprâ citatis loquitur de statu ultimo firmato per centenariam, vel per sententiam in judicatum transactum.

Adeoque si de veritate constet aliundè, nec tempus ad præscriptionem sufficiens ostendi possit, status ultimus neutiquam attenditur, sed præsumptio cedit veritati *Rot. in Recent. p. 2. dec. 737. n. 6., Schmier l. c. sect. 2. n. 49.* quia ad effectum sic justificandi statum beneficii non sufficit unica provisio, sed requiritur legitima præscriptio: *Rot. 19. Junii 1682. Cor. Jacobo Emerix §. 1. 2. 3. & præsertim 4. in terminis.* Hujus exemplum est in *Dec. Rot. Cor. R. P. D. Nunez Decano in Compostellana Parochialis de Oroso 24. Jan. 1744. §. finali*, ibi - - in sacro illi tribunali disputatione desuper habitâ beneficium curatum *S. Martini de Oroso* decisum est non fore de Jure Patronat. Eccles., sed Laicali *familie comitum de Altamira*, non obstante, quòd *S. Pontifex 1719.* beneficium tanquam vacatam in mense reservato liberè contulerit, quia ut in *§. finali d. decis. Rot.* clarè exprimitur, non ultimus status, sed jus clarum Patronorum attendi promeretur juxta constantem sententi-

tentiam Sacri Tribunalis. Minus allegabilis est ultimus status ubi qualitas personalis in attentionem venit, tunc successor non habens illam vestem nuptialem, intellige qualitatem personalem, allegare non potest possessionem sui auctoris: *Pitonijs alleg. 100. n. 557.* Neque idem omninò modus est de statu imprimendo: *Lotter de re benef. q. 34. n. 9. & 10.* Aliud omninò est, si repugnat jus commune, & aliud si assistat; quando tractatur de imprimendo statu contra jus commune, necessè est, ut ostendatur priùs Episcopum, aut Prælatum Regularem ità beneficium à principio instituisse, nam præsumpta tantùm dicitur probatio, quæ oritur ex simplici ultimo statu; quid ergò roboris, ac virtutis retinebit in concursu alterius præsumptionis juris, & Canonice Sanctionis: beneficia curata omnia sæcularia fore dicenda? Ex supposito etiam sit hujusmodi observantia, & Monachorum expositio justificata, ac plurium annorum, nullatenus relevaret veluti derogata ex dispositione *S. Conc. Trid. sess. 14. cap. 10.* muniti decreto irritante. Sanè ex dicendis uberius patebit, ultimum statum sive expositionem Monachorum pro immutando statu Sæculari Parochialis Ecclesiæ nihil admodum conferre, quia regulariter destituitur illis conditionibus ad hunc finem requisitis *tempore, titulo, bonâ fide, voluntate, ac potestate superioris,* aut etiam ordinariè usus iste processus est *ex causa atrocis belli, v. g. Belli Suevici, calamitatum, ac inopie Clericorum Sæcularium.* Regularis itaque vel Monachus ad Ecclesiam Sæcularem assumptus non officit, quò minus Ecclesia in primavo Sæculari Statu perseveret. *Card. Petr. tom. 2. ad Const. I. Anastasii IV. sect. 1. sub n. 13.* ad Parochiales assumpti licèt remaneant Monachi, attamen subduntur Episcopo,

po, & sic beneficii status non alteratur: clarè hoc insuper ex commenda dari solita perspiciamus, ubi admissio legitur facta non absolute, sed provisionaliter: *licentiam usque ad revocationem nostram ex officio imperimur.* Status ultimus proinde non simpliciter attendendus est, provisionales enim admissiones nullum inferunt veritati præjudicium neque in peritorio, neque in possessorio juxta præcisa verba *Rot. dec. 842. n. 11. Cor. Duno Jun; Ursaya Disc. Eccl. tom. III. p. 2. Disc. VI. n. 11.*

Minimè demùm subsistit argumentum, quod ex propria incapacitate desumunt Regulares, collatio, inquirunt, & institutio facta de Persona Regulari in beneficio sæculari, est ipso jure nulla; adeoque si expositi Regulares, beneficium regulare supponendum est. Nam malè factum benè corrigendum, nec sanctum aut justum est, quod justè sanctèque factum non est; ac proin debile nimis hujusmodi confugium *in Argentina Parochialium 30. April. 1745. Cor. R. P. D. Millino* comperit fuit, ubi in specie §. 7. & 8. responderetur: *sententia, per eque recepta est: nominationem & assumptionem Regularium permissam Consilio non immutandi statum, aut extinguendi titulum Ecclesiæ non modò non trahi posse in argumentum Status Regularis, sed etiam efficere, ut Regulares tanquam Sæculares censeantur electi, ut docent, in d. Argentina Lap., Felin., Sanchez., Lotter, & Rota in Valentina Vicarie 12. Febr. 1734. §. 8. & 10. Cor. Crescentio.* In aliis causis, ubi nulla juris resistentia tota subin decisio ex statu ultimo dependet: non tam valet ad firmandam quasi possessionem præsentandi, quam ad probandam qualitatem majoris v. g. proximitatis unius præ altera linea *in Paderborn Benef. 28. Junii 1734. Cor.*

G

R. P.

R. P. *Tanaro* -- ibi -- *Joannes Theodorus Dingerschus*, utpote presentatus à *Rebecca Elisabetha Beckmanna* habente pro se ultimum statum omnino præhabitus est, in ejusdem institutione vel adjudicatione. vide *Piton. de Controv. Patr. all. 40. n. 14. & alleg. 46. n. 1.* Fortius ad huc probat status ultimus, si unione ad jus commune & Canonicas Sanctiones Ecclesiarum Parochialium Sæcularitatem confirmat: sic quemcunque dubitationis serupulum dispellit, ut in *Colonien. Parochialis. 7. Febr. 1749 Cor. R. D. Bussio §. 7. ibi -- si pro adstruenda qualitate Sæculari Ecclesie Parochialis ultimo statui conformis est immediata antecedens collatio, utique ad verificationem literarum Apostolicarum datum non erat tutorem probationem excogitare.*

§. II.

Præscriptio
40. anno-
rum, vel
immemo-
rialis.

Ad transferendum verò beneficium tam è statu Regularitatis ad Sæcularitatem, quàm vicissim è statu Sæcularitatis ad Regularitatem sufficere tempus vel immemorabile, vel quadraginta annorum cum titulo colorato supponimus ex *Trident. sess. 7. c. 6. de reform. Barb. in idem Conc. ex cap. 5. de præbendis in 6to. ibi -- beneficium ex eo Sæculare vel Regulare habendum, si tanto tempore à Clerico vel Religioso fuerit continuò ac pacificè gubernatum, ut præscriptio legitimè sit completa, ad hunc effectum immò requiritur, ut præscribens beneficium illud in Regulare tempore legitimo possederit. Rota in Alerien beneficiorum 29. Martii 1610. Cor. R. P. D. Pamphilio apud Favinacium dc. 233. n. 5. Garc. p. 12. c. 2. 232. & 236. 2do in præscriptione 40. annorum beneficii sæcularis, quia hoc contra jus commune, requiritur titulus Coloratus c. 1. de præscrip. in 6.*

6., Barthol. Socin de Reg. jur. v. præscriptio Reg. 376. Card. Petra &c. Alias nos non urget diuturna ac immemorialis consuetudo assumendi Regulares: Deficiente enim titulo expresso refugere ad tacitum vel præsumptum ab immemoriali seu centenaria promanantem ex se jam ardua nimis provincia est: plerumque initium consuetudo illa habet ab indulto Ordinariorum, etsi cohaerenter cum eo processit, ex quo sequitur eandem non prodesse ad productionem tituli præsumpti, neque ad unionem subjectivam referibilis juxta limitationem præscriptioni seu Consuetudini immemorabili communiter datam. Rota in Argentina Parochialium 30. April: 1745. §. 16 Cor. Millino., Rot. Cor. Ansaldo decis. 78. n. 39. ibi -- impossibile est agere de immemorabili, cum ei è diametro adverteretur, & repugnet initium tituli vel privilegii. Solus quoque rumor contra immemorabilem, ac unicus actus exuberat, destruitque machinam universæ probationis, ut aliis relatis tradunt Card. de Luc. de jurisdic. Discurs. 3. n. 8., in Ravennat. sive ferrar. jurisdic. super reservatis 10. Jan. 1746. Cor. Millino §. 5. ibi verum etiam integra atque illæsa conservata est (sæcularitas Parochiæ) ejusque possessio, quæ tanquam assistentiâ juris munita per unicum etiam actum contra Centenariam gestum incolumis retinetur. ad notata per Bald. in cap. quærelam n. 16. de elect. Rot. Cor. Buratt. dec. 914. n. 8. Cor. Falcon de offic. ordinar. dec. 22. n. 12. & 13. & in dicta Paderbornen. jurisdic. §. 19. Cor. Millino.

§. III.

Nec quidquam enim de beneficii statu mutatur, dum deficiunt illa requisita, quæ copulativè ad hunc effectum

Aut oritas,
& voluntas
Superioris
requiritur,

fectum requirantur ex dispositione textûs in cap. cum de beneficio. de præb. in 6. auctoritas nempe, & voluntas superioris, atque observantia (40. annorum, quorum altero ex requisitis deficiente allegata mutatio status beneficii nunquam inducitur, ut Communiter omiffis decisionibus Rotæ tradunt DD. in dict. Cap. Gonz. ad Reg. 8. Cancell. Gloss. 7. n. 8., Lotter de re benef. lib. 1. quest. 34. n. 52. & 59. ibi - si Religiosus præponatur Ecclesiæ seculari - licet talis Ecclesia per 40. annos per eum gubernetur, non censetur ejus status mutatus de seculari in Regularem, quia nisi superior hoc declaraverit non censetur unquam hoc voluisse, ut Regularis ibi deseruiat regulariter sed seculariter; atque ita nec simplicem quidem usum circa regimen mutare Schmalzgr. lib. 3. tit. 5. Lotter de re benef. lib. 10. quest. 34. n. 7. Nihil enim prohibet, quò minus Regularis promoveatur ad Parochialem non tanquam Claustralis, sed tanquam Rector & Clericus secularis, ita ut tanquam alienatus à Monasterio, cum eo nullam retineat communionem: suadet hoc Ecclesiæ Parochialis secularitas, quòd Monachis non concredita sit Parochia velut ipsis debita cum eo Consilio, ut Regularis efficiatur; suadent & aliæ circumstantiæ; si Monachi ab Abbate præsentati; si examini subjecti, Institutionis litteras reportarint; si auctoritate ordinarii, vel resignarint, vel avocati fuerint &c. Ex his submouetur paritas circa alias domini translationes, in quibus tacita sufficit Domini voluntas, in nostro enim casu expressa adest ordinarii voluntas per verba in Commendis: quo ad nobis placuerit, & sufficienter ex eo, quòd Regulares tantum ex defectu secularium, & sic per modum provisionis ob Causam admiserit Rot. in una nullius Provinciae Ravennaten. Vicariis

rie 14. Jun. 1737. Cor. R. P. D. Calcagnino §. vel enim. ibid. plures dec. Rotaes. Quomodo enim cum Regularis administrans Parochiam ibi deservire possit vel Regulariter vel seculariter, quomodo, inquam per tales administrationes, tanquam per actus de per se non præjudiciales, præjudicare, aut per actus ad utrumque indifferentes præscribere poterit? Et quidem contra sanctionem juris communis? verum etiam Tridentinæ synodi sess. 14. cap. 10. & 14. decreto irritanti communitæ præscribere poterit?

§. IV.

Contrarium magis adhuc ex Episcopi Institutione patet: validum illa est Argumentum Unionis subjectivæ destructivum, maximè in casu, ubi modò disceptatur de ipsa unione, inutiliterque jam facta certa ac tutam. Institutio Authorizabilis, & Collatio in titulum. supponitur, ut dixit Rot. Colomien. *Pastoratus* 2. Maj. 1746. Cor. R. P. D. Vice-Comite §. ibi -- ex institutione & Collatione in titulum perpetuum ab Archi-Episcopo indulta multò magis excluditur à dicto Pastoratu qualitas Regularitatis, & in hoc casu Regulares censeri debent electi & deputati ad curam animarum, non regulariter, sed seculariter, ut dixit Rot. in *Valentina Vicarie* 12. Febr. 1734. §. 8. & 10. Cor. Eminentissimo D. Card. Crescentio, & in *Argentina Parochialium* 30. April. 1745. Cor. R. P. D. Millino. Nec momentum habet, quod de Institutione *authorizabili*, ejusque Unionis accessoriæ compatibilitate proferunt, uno ore asserentes, quòd si Ecclesia unita sit Monasterio vel Capitulo quo ad temporalia & spiritualia, ab Episcopo idoneus Vicarius sibi præsentatus, examinandus, & instituendus sit in Ecclesia unita *institutione tantum authorizabili*, quæ non importat

portat titulum & possessionem, sed approbationem respectu populi. *Card. Petra in Comment. ad Constit. 7. Urbani IV., Pirh. ad tit. de præb. n. 218.* Ejusmodi namque institutionem authorizabilem cum unione subjectiva compatibilem esse non tam subito sufficet, sed ostendendum est hic & nunc Episcopi Institutionem ad simplicem tantum sive authorizabilem referendam esse: de se autem strictam institutionem ac propriam in titulum collativum unionis subjectivæ destructivam intelligimus, quam non modo affatim declarat *perpetuitas Vicariæ Garz. de benef. p. II. C. 2. n. 3.* ibi DD. & decis. Rot. sed clarius etiam consentanea Commemoratio *Juris Patron.* Abbati competentis comprobatur.

§. V.

Jus Patronatûs.

Frequenter hoc disputant, ac præsentationem per Abbatem factam volunt non ratione Juris Patronatûs, sed ratione unionis: *Pitonius de Controv. Patron. Alleg. 100. n. 74.* affert varias decisiones Rotales, quod non destruat probatio unionis ab expressione, quod quis habeat Jus Patronatûs in Ecclesia. At *n. 73.* admittit cum *Card. de Luc. & decis. Rot. aliis* expressionem Juris Patronatûs excludere unionem, & probare solum jus Patronatûs propriè tale; *Lotter de re benef. lib. 2. qu. 8. n. 109.* jus Patronatûs activum & passivum utrumque simul in Rectore locum habere posse, nec præjudicare unioni, sed eam potius supponere & firmare. In hac discrepantia ex *Pitonio l. cit. n. 75.* cum distinctione procedendum esse crederem, aut enim qualitas probationum, conjecturarum, & demonstrationum concludit unionem, & istam non destruit expressio Patroni, & Juris Patronatûs, cum habens Ecclesiam unitam, largo
&

& improprio modo dici possit Patronus, & habere Jus Patronatûs, ut in dec. Compostellana Parochialium 5. Maji 1717. §. minúsque: Cor. R. D. P. Crispo. & in Aurienfi Parochialis de Rozamonde 16. April. 1717. Cor. R. P. D. Lancetta: aut verò qualitas probationum est dubia circa unionem, & expressio Patroni & juris Patronatûs illam excludit, ut in decisionibus contrariis à Pitonio allegatis.

§. VI.

Idem est de reliquis unionis subjectivæ signis æquivocis judicium ferendum. Quale est solutio Cathedralici, aliorumque onerum Parochialium. Confirmat hæc van Espen J. E. U. p. 2. tit. 29. cap. 1. n. 10. ita differens: *alio modo fit unio, ut dum Ecclesia una alteri subicitur -- per quam (unionem subjectivam) beneficium annexum amittit nomen beneficii, quamvis beneficium non omnino supprimatur, sed maneat in sua integritate, tam quo ad onera, quam jura, & proventus.* Hisce solutionem Cathedralici docet unioni plenæ etiam quo ad Spiritualia non officere. Rebuff, ad reg. Cancell. de Union. n. 17.

Decima, & assignatio portionis pro Vicario.

Item Assignatio omnium reddituum ac decimarum itidem unionis plenariæ, & subjectivæ argumentum esse prætendunt, si Monasterium ab immemorabili tempore semper & pacificè percipiat omnes, & singulos fructus, & redditus ne dum temporales, sed etiam spirituales, nempe decimas, & quidem tam majores, quam minutas, quæ verè & propriè dantur, & exiguntur ratione exercitii curæ animarum, ut in terminis tradunt. *Pax Jordan. lib. 10. tit. 8. n. 67. Clericat. discord. 65. Barbo. de Paroch. cap. 2. n. 19., & 20., Card. de Luc. eodem tract. disc. 11. n. 3. & sæpè Rota in Compostellana*

lana Parochialis II. May 1716. §. plenariam unionem Cor. bon. mem. Cerro. in urgellen. Vicariæ 7. May 1731. §. confert. Cor. R. P. D. Millino & in nullius Provinciae Ravennaten. Vicariæ 14. Junii 1757. §. Quam, & §. tum etiam Cor. Eminentissimo Calcagnino. Pariter aliud argumentum ejusdem unionis plenariæ & subjektivæ profèquuntur omnes mox relati, si ex his omnibus redditibus & Decimis, quas integrè percipit Abbas certam tantum congruam seu limitatum solarium persolvat Vicariis Curatis, qui inibi pro exercitio curæ animarum deputantur.

Hæc singula quæque unionis subjektivæ & plenariæ signa, & argumenta, sunt tantum probatio præsumptiva, & conjecturalis, ac referri possunt ad titulum particularem administrationis Ecclesiæ à Monachis gestæ ex Indulto, aut etiam præscriptionis & unionis in temporalibus tantum ut Magistraliter. *Rot. in Argentina Parochialium* 30. April. 1745. *Cor. Reverendissimo P. D. Millino* §. 17. 18. proinde non sunt extendenda ad probationem unionis subjektivæ, ut considerant *Genz. in Cap. in aliquibus* §. ille quippe n. 2. & 3. de decim. ibique *Fagnan. n. 8. & 9. Rot. in Argent. citata.*

§. VII.

Omissio
Concursus.

Majoris non est momenti omissio concursus à sacro CC. *Trid. sess. 24. cap. 18. de reform.* præscripti in provisionibus Parochialium, ex qua argumentum unionis plenariæ aliàs desumunt per *Rotam Cor. Cerro dec. 886. n. 2. & seqq. Cor. Herrera dec. 161. n. 17.*, *Conc. Trid.* enim Parochiales Ecclesias, quatenus earum unio est, tantum in temporalibus, & cum solo jure præsentandi apud Abbatem subjecit concursui dando formam novam

novam usque tunc non servatam, ut resolutum fuit per sacram *Rotam in Cracovien Parochialis* 22. Jun. 1738. *Cor. Calcagnino*, adeoque si ad solam nominationem & deputationem Abbatum absque concursus formatione Ecclesiarum Rectores deputentur, unionis subjectivæ Argumentum, reddens vi sua Ecclesias amensatas sive de mensa Abbatiali clarè eruitur. Majoris, inquam non est momenti, quia omissio concursus per se sola non est apta ad probandam unionem plenariam, nisi alia concurrant univoca ejus argumenta juxta casuum decisiones *Cor. Cerro*, & *Cor. Herrera* de quibus supra & in *Argentina cit.* §. 18. poterat enim omissio concursus contingere per abusum, aut alia ex causa quàm unionis expenderatis per *Rotam Cor. Falcon. tit. de union dec. 3. n. 9.* Alia autem, quàm unionis causa est (1.) quòd Parochiæ Monasteriis unitæ ex supra dictis sint, ut plurimum juris Patronatûs Laici à Laicis quondam donatæ (2.) vel si etiam juris Patronatûs Ecclesiastici, lege foundationis aliud subinde cautum sit ac diversum ab eo quod in decreto Concilii Tridentini demandatum per tradita apud *Garc. de benef. p. 9. n. 270. & 271., Corradin prax. benef. l. 10. tit. 8. n. 60.* (3.) præscriptio immemorialis, de qua tamen adhuc dubitatur, an contra Concilii Tridentini decretum vim habeat: pro affirmativa stant 1mo decisiones aliquæ Rotaes apud *Pitôn. de Controv. Patr. alleg. 5. n. 2.* 2do Conc. Trid. recensendo derogationes Indultorum, Privilegiorum &c. non expressit inter illas immemorabilem. 3to Qualis observantia talis præsumitur fundatio, jam si antè & post Trident. possit dari titulus veræ foundationis incompatibilis cum nova hac forma concursus, etiam dari potuit titulus præsumptæ foundationis ex immemoriali pro-

H

ductus

ductus conformiter ad regulam Communem: idem operatur fictio in casu ficto, quod veritas in casu vero *Barbos. axiom. 90. n. 1.* sic patet cur vigilantissimi pro tempore Archi-Episcopi & Episcopi per Moguntinam, Herbipolensem, & spirensen &c. Dioceses post Concilium Trid. toleraverint Parochiales provideri sine concursu per spatium adeo longum centenariae & ultra, insequendo mentem Antecessorum: Pro Negativa sententia facit, quod sacrum auditorium ob gravem illam scissuram votorum in Legionem. Paroch. 2. Jul. 1706. Cor. R. P. D. Kaunitz successivè dubitaverit de subsistentia relatæ opinionis affirmativæ ac ordinaverit, ut pro veritate hoc super puncto scriberetur à duobus celeberrimis advocatis Romanæ curiæ *Francis. Mar. Pitonio, & Prospero de Lambertinis*: quorum primus *atleg. V. cit. n. 9.* sic discurrit pro negativa: non ante Conc. allegari valet præscriptio immemoralis vel consuetudo, quia nasci non potuit antequàm forma providendi per concursum prodiret in lucem; nec postea ob decretum irritans Conc. Trid. & Constitutionis Pianæ.

Citra quòd ommissio concursus ex causis allegatis unionem subjectivam pro Monasterio non probet, ulterius stabilitur ejus contrarium ex controversia Canonistarum de vicariis perpetuis, quorum vicarias perpetuas autoritate Episcoporum erectas concursui dicto subjiunt, alii autem easdem liberas ex ea ratione afferunt, quòd titulo per unionem Monasteriis factam extincto semel maneat extinctus & sic autoritate Episcoporum licet factæ sint vicariæ perpetuæ, vacare nequeant: Ratio hæc posteriorum non subsistit ex eo, quòd vicariæ perpetuæ sint vera beneficia P. Schmalzgr,

&

& Pehler. l. 3. tit. 5. quod vicarii perpetui sint veri Rectores in cap. 1. de præbend. in 6. assequuntur enim verum titulum Ecclesiasticum, titulum legitimum pro sacris ordinibus *Ventriglia & Carol. Anton. de Luca observo. tom. 1. Annot. 20. §. 2. n. 22.*, Canonicam institutionem, possessionem, jus ad omnes functiones caram animarum spectantes, jus ad Parochialem competentiam omnesque proventus Parochiales, licet non independens, & universale quo ad omnes decimas, bene tamen perpetuum, & certum mortuo etiam Rectore principali acti haberet Ecclesiam intitulatam van Espen l. E. U. p. 2. tit. 22. c. 2. n. 7, & 8. Antonius Maria de Nigris cit. Tract. de Vacatione Benef. lib. 2. c. 12. n. 9: & 10. ibi: *Vicarie perpetue & vacant, & conferuntur in titulum, regulantur ad instar beneficiorum adeo, ut ea, quæ disposita sunt in beneficiis etiam in istis Vicariis procedant.* Fagnan. in cap. ex part. n. 19. de Offic. Vicarii Garz. de benef. p. 9. c. 2. n. 286.

§. VIII.

Præsumptiva hæc & Conjecturalia signa de quibus usque nunc locuti sumus, non sunt ea argumenta unionis subjektivæ, quæ prævalidam juris præsumptionem pro libertate Parochialium militantem, etsi plenè & perfectè justificata, suffocare possent, idcirco à conjecturis ad titulum expressum sive instrumentum unionis progredimur, quod ipsum denuò ut exceptionem à regula pressius hic sumere debemus, absolum enim esset, contra Statutum Sæcularem aliquid de rigore probationum remittere juxta monitum Rotæ Cor. *Caprara Dec. 577. n. 13.* Et in *Gerunden. Unionis 7. Decembr. 1725.* §. Cum enim Cor. Cerro. Equidem veneramur uti debemus

Privilegium
expressum
in forma
authentica.

bemus S. Pontificum, Ordinariorum, æquè ac Imperatorum, Regum Romanorum, aut aliorum Principum, si tamen in forma authentica aliquando exhibeantur, Unionum Diplomata, Indulta & Gratiæ Monasteriis quibuscunque concessas: ac ut vetera præsertim instrumenta legitime examinentur magnâ prudentiâ, eruditione, ac moderatione summâ opus esse, nec cuivis illotis manibus id tentandum velût regulam habemus ex Mabillonio Viro Maximo, qui millena autographa Diplomata nocturnâ, diurnâque manu versaverat. *lib. 3. de re diplom. c. 6. §. II.* Non idèò autem statim documenta ut vera, antiqua licèt, admittenda volumus cum *Ss. Benedicto XIV. tom. 1. Constit. 76. §. 13.* in causa Conversana Episcopum inter & Religionem Hierosolymitan. plerumque enim fucum faciunt Monachi, amantque abrogata dudum, & revocata, cassa, & irrita pro merce usitata fraudulenter venundare; innotuit multoties, quàm sint adulterina, nimia eorundem & perperam coagmentata privilegia, acervum potiùs diceres loliginis & palearum, quem ad fumum quemdam ciendum, oculosque lippientium obfuscandos sibi compararunt. Neque ad hujus cognitissimæ rei probationem opus est, ut scrinia compilemus Petri Ludewigi: Multa enim falsa, adulterina aut integrè conficta, vel interpolata pro veris probis, ac legitimis Diplomata tum in Germania, tum in aliis Regionibus circumferri testata res est. Unam tantùm ac alteram exempli causâ Privilegiorum adulterationem juvat adducere. *Matheus Paris ad annum 1238. narrat apud Thomass. p. 1. lib. 3. c. 39. n. 8.* quòd subortis dissidiis inter Archi-Episcopum Cantuariensem, & suum Metropolitanum Monachorum Capitulum Legatus Pontificis ad eosdem conciliandos sese interposuerit; oblatum est pro Monachis privilegium à B. Thoma

ma

ma Archi-Episcopo & Martyre, ut ferebatur, impetratum. Verum Legatus adulterationem ejus à Monachis factam obductis, quæ officerent, subrogatis, quibus juvarentur, deprehendit, illamque fraudem variis pœnis meritò ultus est. *Arnulphus Lexoviensis* tam evidenter Privilegii cujusdam adulterationem retexit, ut illud ad se ab Abbate ipso perferri voluerit Papa, detexit Innocentius III. ipsemet fraudem Sigilli Privilegio appensi, *Benedict. XIV. in literis decretalibus super Jurisdictione Episcopi Spirensis 1747.* mentionem facit de *Petro Blesensi*, quòd sub nomine Richardi Archi-Episcopi Cantuariensis scripserit quondam ad Alexandum III, operæ pretium esse, ut & ipse se muniret adversus hanc Privilegiorum adulterinorum fraudulentiam, & authentica ipsa curiosè & scrupulosè rimaretur, quòd frequentissima essent eæ fraudes in Monasteriis. *Falsariorum* enim, inquit *prestigiosa malitia ita in Episcoporum contumeliam se armavit, ut falsitas in omnium serè Monasteriorum exemptione prævaleat, nisi in decisionibus & examinationibus faciendis judex veritatis exactor districtissimus intercedat.* S. Franciscus uti alio spiritu, ita sanctissimè hortantibus aliquando suis, ut à S. Pontifice Diploma, quo citrà permissionem Episcopi ipsis concionari liceret, exprimeret, iisdem respondit: *Ahuc & vos fratres sine intellectu estis, nec scitis voluntatem Dei? - hoc sit nobis singulare privilegium, nullum habere privilegium, per quod elevemur in superbiam, vel in quo consisti, velimus illi (Episcopo) præjudicare vel lites excitare.* Si Vindonicensis Abbas ait *Thomass. l. c. n. VII.* has easdem vias trivisset, non ad eum Jvo Carnotensis Episcopus objuratorias illas dedisset literas, ubi testatur *non posse se illi paternum præstare affectum, à quo justis filiorum obse-*

quis fraudaretur: frustra ab eo jactari ab Apostolica Sede eam sibi libertatem esse concessam, nec enim eò pertinere Ecclesiæ Romanæ potestatem, ut improbitati & contumaciæ adversus Pastores bellaturienti Patrociniuum suum & auctoritatem præstet, verba literarum sunt: non ergo injustum si tibi subtraham lac matris, qui mihi debitum honorem non exhibes patris, noveris enim vanas esse excusationes, quas obtendis --- Cùm Ecclesia Romana à Deo nullam injustam acceperit potestatem fidem violandi scilicet: debita sua cuique non reddendi, sed tantum liganda ligandi, & quæ sunt solvenda solvendi. Verùm quid hæc operosius? dicere tantum volo ad diplomatum veritatem dignoscendam inspicienda esse authographa, eaque ad examen revocanda: Regulam hanc universalem tradidit Alexander III. in cap. 4. de fide instrument. ibi: jubemus etiam, ut Archi-Episcopum in inspectione Privilegorum duodecim hominum numero faciatis esse contentum.

§. IX.

*Que causa
motiva &
formalis im-
portet unio-
nem subj.*

Litteris unionum, Bullæque Apostolicæ, filo, Chartâ, plumbo appenso, stylo dictaminis scripturæ formâ, & aliis diligenter circumspèctis, suppositâ horum omnium legalitate, falsitate notatâ omninò nullâ eorundem contenta & formalia in præsentem examinabimus.

Quando unio facta dignoscitur ex hac causâ finali & motiva ad præcisum effectum *subveniendi necessitatibus, & indigentius Monasterii*, cui fit unio, solummodo comprehendit temporalia, & ad ea duntaxat restricta censetur ex animadversis *per But. in cap. P. storalis 17. n. 10. de privileg., Innocent. ibid. n. 1., Rot. dec. 1. n. 5. tit. 44. de union. tom. 3. Cor. clar. mem. Card. Falconerio ibi:*

ibi --- Cum igitur effectus resedisset in augendis redditibus
 Monasterii, & iste fuisset causa finalis unionis, inde sequitur
 Ecclesiam in proprios usus Monasterio concessam intelli-
 gi quo ad solam administrationem, ad hoc ut sibi in tempo-
 ralibus responderetur &c. Rot. dec. 102. & II. p. 11.
 Rec., in Frisingen juris deputandi Curatos 22. Jun. 1716.
 §. nec primum Cor. bon. mem. Cerro., & in Valentina Vi-
 carie 12. Febr. 1734. §. 9. Cor. R. P. D. Crescentio Gal-
 liarum Nuntio ibi --- sive igitur spectetur Causa finalis
 Consulendi indigentis Monasterii &c. à qua desumi regula so-
 let pro interpretanda unione restrictivè ad temporalia tantum.

Vix ullas antiquiores uniorum litteras reperire licet,
 in quibus non hæc, & similis ratio motiva, ut subve-
 niatur Ecclesiæ in egestate Constitutæ, expressa est: incor-
 poratio plerumque dicitur facta vel ad mensam, vel ad
 refectorium ad necessitates, & angarias sublevandas,
 ne vel antiqua Monasteria interirent, aut nova planten-
 tur vel plantata subsistere possint, Proinde suprâ cap. 2.
 §. 4. uniones diximus ut plurimum temporales tantum
 ex vulgato planè dicterio apud Beneficialistas, quod ex
 unione Beneficiorum nullatenus inferatur illorum Re-
 gularitas Rot. dec. 433. n. 15. & seqq. Cor. Bich. & dec.
 368. n. 2. Cor. Dunoꝝ Jun. Subide unio temporalis
 auctiori causâ ad consulendum necessitati & utilitati Ec-
 clesiæ, ad cultum Divinum promovendum facta est;
 unio econtrâ subjectiva necessario ac principaliter ejus-
 modi finem respicit, ut aliter facta vel pro pinquiori
 sustentatione & decore Personarum ex defectu legiti-
 mæ causæ viribus subsistere nequeat, cohærentur cum
 dispositione textûs: in Cap. Exposuisti de præbend. Rot.
 in Urgellen S. Andreæ de La Uriò 7. May. 1731. Cor.
 Millino §. II. Neutiquam tamen officiente, quod ex
 unione

unione subjectiva particulare commodum descendat, quòd augmentum redituum, vel supplementum Personis beneficio inservientibus secundariò obveniat, si modò Episcopus in littera unionis principaliter mentis aciem dirigat, ad necessarium honorem vel decus Ecclesiæ, sufficiens procul dubio exinde promanat causa, propter quam poterit procedi ad validam unionem, ut *Rot. in Celsonen annuæ præstationis 5. Martii 1717. §. porrò Cor. Card. Falcon. in Vrgellen Vicariæ 20. Jun. 1729. Cor. Ratto §. non enim, & §. hancque . . . ibi -- verba --* in supplementum & augmentum redituum suæ dignitatis habeant, *Non designabant causam finalem unionis in præcipua parte procæmiali ejusdem actus jam expressam pro conservatione scilicet honoris & decoris Ecclesiæ, sed solum præseserebant medium necessarium, quo ad eandem causam finalem perveniendum erat -- -- proinde supplementum & augmentum, referri non debet ad causam finalem, sed ad simplicem effectum ipsius unionis.*

§. X.

Bullæ Formalia pleno jure plenioris non incurrunt unionem subj.

Constito itaque de fine unionis primario utilitatem & necessitatem Ecclesiæ inferente, ulterius ut in incorporatio plena & subjectiva facta sit, formalia instrumenti eandem importare necesse est, itaque Imò in litteris unionis si contineantur hæc verba: *plenariè unius pleno jure incorporamus*; illa subjectiva tam quo ad temporalia, quàm spiritualia num facta sit, dubitari posset, quia quàm plurimi unionem subjectivam & plenariam sive pleno jure confundunt, sed malè. alii ut *Ventriglia cum Car. Ant. de Luca observ. tom. 2. annot. 8. §. 1. n. 3. P. Schmalzgr. lib. 3. tit. 5. n. 161. P. Pichler. ibid. §. 3.* docent tunc accessoriè vel subjectivè unitam

tam fore Ecclesiam; si dicatur in Charta *Ecclesiam unius, anneclimus, incorporamus*, sed falso. Unio enim Ecclesiae Paræcialis, cum onerosa aequè ac auctoritati Episcoporum detractoria, sequitur inde, si Ecclesiarum & Episcoporum odia, sint restringenda, unio plenaria, subjectiva, vel etiam hæc Major non statim censenda est incorporatio per hæc præcisè verba Bullarum & Chartarum: *pleno jure, plenariè*, sed res ipsa clara esse debet. termini hi sunt æquivoci, & non minùs temporalibus seorsim applicabiles, ac conjunctim cum spiritualibus, temporalia *plenariè, pleno jure*, sicut temporalia & spiritualia simul uniri possunt. ita subinde important termini d. unionem cum jurisdictione quasi Episcopali, nempe Majorem, qualis est. c. 3. §. 2. de *privil. & cap. 21. ibid. van Esp. Diss. de Prist. alt. incorp. c. 2. §. 1. . .* Ne tamen inferas hoc semper obtinere ut *D. Philippi Diss. de Parochialit. primit. Aug. Trevirorum 1752. edit. c. 2. §. 8.* subinde enim unionem in temporalibus & spiritualibus tantùm, accessòriam scilicet denorant, cujus unionis formulam idem Philippi. *d. Diss. §. 24. cap. 2.* ipsemet attulit: Theodoricus Trevirorum Archi-Episcopus anno 1235. Curam Pastoralem Ecclesiae de Naumen cum capellis *pleno jure* pacificè & quietè possidendam Ecclesiae S. Crucis in Bouzônilla in perpetuum contulit, salvo tamen suo & successorum jure Archi-Episcopali. -- *Barbos. in Collect. ad Conc. Trid. sess. 25. c. 11. de regul. n. 2. & 18. idem in Collect. cod. lib. 1. tit. 2. pag. 33. & 34. auth. hæc usus in suum. 3. & 4. ibi - - - pleno jure importat totalitatem utroque jure in spiritualibus & temporalibus.* Subinde unionem temporalem tantùm: exemplum habemus in decis. *Rotal. in Frising. juris deputandi cura-*

ratos 24. Martii 1713. Cor. R. P. D. Ansaldo ibi nihil præter merum fructum & Proventum Parochialis per unionem pleno jure factam Monasterio attributum apparet. Littera unionis ab Othone Episcopo Frisingensi de anno 1206. tenorem habet sequentem. Nos igitur desiderio & spe tantæ remunerationis & intuitu divinæ pietatis Ecclesie S. Mariæ de Rottenbuch, & hominibus ibidem Deo fervientibus in tantillo subvenimus, quod eis Ecclesiam Gressensingen cum omnibus sibi attinentibus pleno jure tradimus possidendam. Subindè omninò nullam, nec temporalem quidem, casu quo habemus jus Patronatûs tantum, & tamen Rectoria vel Pastoria pleno jure ad nos spectare dignoscitur: Rot. cit. loc. & Philippi dissert. cit. §. 7. cap. 2. Adeoque nulla certa Regula est, si dicatur pleno jure Pastoria Monasterio vel Collegiis unita: ex circumstantiis & adjacentibus Conditionibus, modò hanc, modò illam, modò infirmam si Monasterio Monialium facta, modò mediam, si Religiosis cura demandetur, modò jurisdictionem Episcopalem, exemptionem Cleri & Populi, dum Episcopo conceditur Ecclesie: *Petra in Comment. ad Const. 4. Calist. III. n. 126. Pignat. tom. 9. consult. 143. n. 23.* Verùm de & per se specificè nullam; ne tamen sine regulâ procedamus certâ, sequentem pono infallibilem: termini pleno jure, plenariè, unionem semper infirmam & temporalem tantum quo ad reditus, sic & non aliter plenam important, donec aliud aliunde ex appositis clarè doceatur, quia quod specificam requirit denominationem, terminis generalibus non conferatur juxta *Vulgata.*

§. XI.

Verba Bullæ Unionis si sint: *Dantes quantum in nobis est omne jus -- dantes cum omni jure & pertinentiis &c.* Unionem accessoriam quo ad temporalia & spiritualia non probant, quia non est cogitandum, quasi subjektivè cum immutatione vel extinctione tituli plenaria omne jus concessum foret: non est cogitandum, quasi id datum, quod contrarium præfinitioni juris Canonici & Conciliaris: subintrat enim hic communis & universalis regula, quam tradit *Bartholomæus Solinus tract. de regul. & salent. regulâ 381. ampl. 3. verba si sint lata & generalia debent restringi secundum formam juris: dummodo aliquid possunt operari*, sed sine effectu verba non sunt, quando omne jus temporale, universasque pertinentias, fructus scilicet & proventus annuos, hoc est: *Unionem temporalem* important, absque eo, quod eorum interpretatio ad subjektivam extendatur; beneficium enim, vel jus concessum ex certa causa restringitur ad illam, imò quando qualitas Personæ repugnat, vel quandò materia substrata aliter suadet, semper verba salvâ ratione recti sermonis pressius sumenda sunt, ut minus lædant jus commune vel tertii: *Leyser Meditat. ad Pandect. volum. I. spec. 10. de privileg.* Et quod plus est, cura & jurisdicctio spiritualis in animas dignior est, quàm ut solummodò generaliter absque speciali expressione omnium jurium nomine veniat: Neque inter pertinentias sine absurdo, referri potest, quod in toto principale est.

Verba Bullæ: *Dantes jus, titulum, possessionem Ecclesiæ: regere Ecclesiam &c.* itidem de se non inferunt unionem quo ad spiritualia simul: hoc magistraliter tradit:

Neque unio
subj. venit
sub nomi-
natione
omnium
jurium titu-
li, Ecclesiæ.

dit: *Rota in Frisingen juris deputandi curatos citata* 24. Mart. 1713. §. *complicato Cor. Ansaldo de litera unionis anno 1206. ibi - - Nos igitur - - in tantillo subvenimus, quod eis Ecclesiam in Gressenlingen cum omnibus sibi pertinentibus pleno jure tradimus possidendam præmissa verba, pergit Rota citata cum nullatenus importarent, aut præ se ferre possent de per se quidquam Spiritualitatis vel Juris Ecclesiastici ad summum includere poterant implicite jus merum presentandi, sive nominandi Parochum, ex quo tale jus nominandi, vel presentandi dicitur, & est in fructu, ut ajunt Gloss. & scribentes in Cap. cum Bertholdus de re judic. Lambert., Card. de Luca, Garc. & variæ decis. Rotal. ibid. relate.* Neque alienum à jure est, quod nomine Ecclesiæ intelligantur bona temporalia vel Jus Patronatus, ut in cap. 1. *relatum de Jure Patron.* ibi: - *nobis visum quòd Ecclesia inter Heredes Patroni dividì non debeat.* Per Ecclesiam intelligunt Jus Patronatus, ut Host: vel fructus & possessiones, & hic intellectus fuit Petr. de Sampf. & Abb. teste Fag. in cit. cap. n. 2. & 6. clarè hoc in terminis decisum est in capit. *Pastoralis 7. de donat:* querebatur ibi, si Episcopus consentiente Patrono Viris Religiosis aliquam Ecclesiam concedat, & hæc utatur simplicitate verborum *concedimus vobis illam Ecclesiam.* Quid concesserit propriè præter Jus Patronatus? Respondet Innocent. III. Episcopo Helienfi: *Si Episcopus Ecclesiam illis conferat de Consensu Patroni, profectò Patronus, quod suum est, conferre videtur, jus videl. Patron. & Episcopus quod temporaliter obtinet in eadem.* Per eque consonat cap. 17. *de jure Patr.* ibi nullus Laicus decimas, aut Ecclesiam, aut quidquid Ecclesiastici juris est, sine concessione sui Pontificis Monasterius vel Canonicis conferat. *Concilium Pictaviense 1078. Concilium Vintoniense 1076.*

1076. *Concilium Rotomagenſe 1072.* Eccleſias Abbati, Monachis, & Canonicis à Laicis donari, illòsque donatas accipere graviter prohibuèrunt, ex quibus Eccleſiarum donationibus per Laicos factis Monasterio, vel aliis corporibus, ac præſertim Ordinibus Militaribus, Monasteriis, Monialium denique, omninò Eccleſiæ quo ad Spiritualia & curam animarum inhabilium, apertè videmus, quid nomine Eccleſiæ veniat, quanquam Eccleſia ſecundùm latitudinem ſuam ſpirituale quid importet, tamen utpotè involvens, & ſpirituale, & temporale (Idem de titulo dicimus) concedi poteſt vel temporaliter tantùm, vel ſimul quo ad utrùmque, ſi ſpecialiter exprimat, ita juxtà *van Eſpen J. E. U. p. 2. tit. 18. de orig. definit. & diſiſione beneficiorum c. 1.* Beneficium ſumitur pro prædio à ſcriptoribus mediæ ætatis: pro jure percipiendi proventus, quod datur juxta Vulgatum Bonifacii VIII. beneficium propter officium: pro titulo vel Eccleſia, quia jus hoc percipiendi proventus, quod antea Perſonis, poſtea Eccleſiis annexum eſt, titulus itaque Eccleſiæ beneficium primò important fructus, 2dò jus ad fructus, 3tò obligationem, quâ quis tenetur ſpiritualem aliquam functionem obire, & hoc eſt omninò ſpirituale, non tamen ſtriçtè ipſum beneficium, ſed fundamentum, & cauſa beneficii, tituli & Eccleſiæ. *Andreas Vallenſis l. 3. tit. V. n. 4. van Eſpen loc. cit. n. 15.*

Proin *regere Eccleſiam* in Inſtrumento vel Bulla ad Unionem præciſè ſubjectivam, & tituli extinctivam, non eſt extendendum, Monasterium enim & Collegium adminiſtrando temporalia Parochiæ bene dicuntur ſinè inverſione recti ſermonis *regere Eccleſiam* ſibi unitam ex ratione, quòd illa tam quo ad temporalia, quàm ſpiritualia regi debeat ac poſſit, tam ſubitò ad ſecundam, ſi-

ve mediam hanc, & odiosam unionis speciem non ascendimus terminis utriusque primæ & secundæ communibus, aut quoties non constat de contrarietate & in conciliabili incompatibilitate verborum Bullæ, & instrumenti cum unione merè temporali, quæ inconciliabilis incompatibilitas non est, si dicatur Abbas *regere Ecclesiam*, ille enim Vicario, & Curato actuali portionem congruam, sibi verò ceteros fructus, redditus, ac proventus omnes assignans, Ecclesiam in temporalibus *pleno jure regere* dicendus est. Denuò

§. XII.

Unio subj.
non est, si
data facultas
exponendi
Regulares
ad nutum
amovibiles.

Si in relevamen onerum Monasterio vel Collegio pro tempore incumbentium Ecclesiæ Parochiales aliqua, quo ad temporalia tantum auctoritate ordinariâ in perpetuum incorporata, & in eis perpetuæ Vicariæ instituta sint, assignatis certis fructibus, redditibus, & proventibus earundem Ecclesiarum pro Vicariis perpetuis inibi Domino pro tempore servituris, qui Presbyteri Seculares existerent, nihilominus Abbas Monasterii tantâ Ordinarii gratiâ non contentus apud Sedem Apostolicam instet, supplicando pro facultate exponendi vel Regulares, vel Seculares ad onera hujusmodi facilius supportanda, si insuper etiam ejusmodi indultum auctoritate Apostolicâ habeat, quatenus cedentibus, vel decedentibus perpetuis Vicariis dictarum Ecclesiarum, qui tunc sunt, vel aliâs quomodolibet dimittentibus, easdem Vicarias per singulos idoneos Monachos sui Monasterii ad nutum ponendos, & amovendos, qui Parochianorum earundem Ecclesiarum curam gererent animarum, deputare liberè & licitè valeat: necdum unionem subjectivam admittimus per talem Bullam benignitate

tate Apostolicâ reportatam, licet facultatem exponendi Regulares ad nutum amovibiles habeat, Ecclesiæ enim Parochiales d. in antiquo Statu Seculari conservantur *Butr. in cap. Pastoralis n. 4. & 6. de donat. ibi -- licet Monachi recipiant redditus in Ecclesia omnes -- tamen oportet, quod conservent Ecclesiam in statu suo. Turicell. de Union. c. 4. n. 6.* Apostolicum hujusmodi privilegium exponendi Regulares ad nutum amovibiles Monachos tantum habiles reddidit Parochialium administrationi sine earum Secularis naturæ interversione, aut certè, si plus tibi concessum esse velis, plus in literis Apostolicis exhibere debes. Suprà jam diximus citra mutationem primæ naturæ beneficii Secularis posse S. Pontificem Regularibus concedere Parochiæ retentionem vel administrationem à Personis Regularium illum obicem incompatibilitatis removendo, quem jus positivum à Papa ipso conditum paraverat juxta individualement doctrinam. *Murg. de Benef. q. 8. sub. n. 18. pax Jordan Lucubrat. tom. 2. tract. 2. d. lib. 10. tit. 27. sub n. 17. in fin. Rota decis. unic. de Stat. Benef. Cor. Achill. de Grass., decis. 343. n. 6. cum seqq. Cor. Pen., & decis. 523. n. 27. & 28. p. 19. Recent.* Sicut etiam potest Regularia Secularibus conferre sine immutatione naturæ Regularis, ut passim videmus in Commendis Monasteriorum, Abbatiarum &c. *Card. de Luca de Benef. dicto disc. 64. n. 6., Rot. dec. 538. n. 2. p. 1. decis. 568. n. 2. p. 3., & decis. 148. n. 10. p. 113. Recent.* Unisonè ad rem citra plenariam ac subjectivam unionem ac sine immutatione primæ naturæ, beneficium sæculare administrandi & retinendi jus ex Privilegio Apostolico Regularibus acquiri posse tradunt. *Paris. de Resign. lib. 1. q. 2. n. 116. Lotter, lib. cit. quest. 40. n. 209., Pax. Jordan tom.*

tom. 2. cit. loc. n. 1., Card. de Luca cit. loc. & de Pension. disc. 44. n. 5. quo usque enim datur aliqua compatibilitas cum statu antiquo non est censendus superior animum habuisse mutandi: in terminis formalibus casum nostrum sic proponit. *Leuren. in for. Benef. c. 2 - q - 33. n. 5.* Si Religiosus præponatur Ecclesiæ Sæculari (etiam ex Indulto Summi Pontificis) non censetur Ecclesiæ illius status immutatus de Sæculari in Regularem, quia, nisi superior hoc declaraverit, non censetur unquam voluisse, ut Regularis ibi deserviat *regulariter* sed *seculariter* ac ita, nequidem simplicem usum circa Regimen mutare. *Lotter de re Benef. q. 34. n. 59. & 60.* nihil prohibet, quò minùs Regularis promoveatur ad Parochialem non tanquam Claustralis, sed tanquam Rector & Clericus Sæcularis, ita ut tanquam alienatus à Monasterio.

§. X.

Subjiciuntur aliquæ Unionum formulæ.

Potissimum, quia principaliter de ea agimus unionione ut extincto titulo Ecclesiæ transferantur in plenam potestatem Abbatis, unionum Bullæ claris & expressis terminis ita eandem continere debent, ut nullus super sit dubitationi locus, *Turricell de union c. 5. n. 6., Barbof. de potest. Episc. p. 3. alleg. 60. n. 40.* hujusmodi clara & unionem subjectivam inferentia verba habemus in litteris Apostolicis unionum *Benedict. XIV. 1741 editis* in favorem Imperialis Monasterii Gengenbacensis: *ibi --- unimus, annectimus, & incorporamus tum in spiritualibus, tum in temporalibus memoratas septem Parochiales Ecclesiis -- Illasque sic unitas, annexas & incorporatas Abbati & Monachis Monasterii prædicti perpetuo subjicimus: in quibus Parochialibus Ecclesiis sic sub-*

subjectivè unitis modernus, & pro tempore existentes Abba-
tes d. Monasterii semper teneantur deputare in vicarium ad
sui nutum amovibilem pro unaquaque unum Presbyterum sive
Secularem sive Regularem prævio examine à venerabili &c.
aliam huic similem unionis subjectivæ formam lego in
Aurien Parochialis de Rozamonde 16. Junii. 1721 Cor.
R. P. D. Rovault de Gamaches pro vera & valida Ca-
nonizatam §. nihilominus Ecclesiam --- Et jura cum
decimis, primitiis, & directuris clericalibus, & perti-
nentiis ac cum translatione totalis Curæ animarum cum obliga-
tione & onere, ut animarum Cura & Sacramentorum ad-
ministratio circa Parochianos & fideles ad Monasterium
Abbatem & Monachos ac Successores semper immineat ac
pertineat, designando ad id operis de Monasterio vel alt-
unde Presbyteros. Unio hæc plenaria claris his verbis
concepta, facta est ab Alphonso VIII. Hispaniarum Re-
ge 1137. Monasterio S. Pelagii successivè uniti Mona-
sterio S. Martini Ord. S. Bened. -- Vigore indulti A-
postolici à S. M. Urbano II. Concessi 1095. Petro
Hispaniarum Regi, ejusque successoribus pro uniendo
unà cum omnibus juribus spiritualibus favore Mona-
steriorum quascunque Parochias existentes in sacreno-
rum terris jure Belli acquisitis, inter quas refertur Pa-
rochia S. Mariæ de Rozamonde. Honorius III. dona-
tionem ab Ubertello factam Abbatæ S. Rufilli plenariè
translativam & subj. confirmavit his verbis: SS. Petri
Cerezo de Meldula, & S. Apolinaris -- cum omnibus ti-
tulis, Ecclesiis, & Capellis --- juribus tam presentibus,
quàm futuris, tam in Temporalibus, quàm etiam in Spiri-
tualibus --- autoritate Apostolicâ confirmamus. Eccle-
sias d. Monasterio unitas denuò cum aliis suis membris
Pius IV. pontificatûs anno V. 1564. sæculares effecit ac

K

sub.

subiectivè incorporavit & amensavit Capitulo Sacrosan-
ctæ Ecclesiæ Vaticanæ: tenore presentium p̄petuò Sup-
primimus & extinguimus ac eorum Ecclesias & jura ad
statum secularẽ reducimus: nec non omnia & singula --
mensẽ capitulari Basilicæ applicavimus & appropriamus --
ut eorundem suppressorum Monasteriorum -- Ecclesias in
Spiritalibus & temporalibus regere & administrare, il-
lisque si id requirant per Cappellanum sive Cappellanos in
divinis deservire, & quibus animarum cura imminet, il-
lam per Vicarium seu Vicarios idoneos ad eorundem Cano-
nicorum & Capituli nutum ponendos, & amovendos e-
xercere &c. vide decis. Rotæ in Nullus provincie Raven-
naten. Vicariæ 14. Junii 1737. Cor. R. P. D. Calca-
gnino. §. quemadmodum. & §. verum enim verò. plures
alias unionis formulas habes in Dissert. D. Philippi &
Reis.

§. XIV.

Contentum
capituli III.
quomodo
probetur
unio.

Itaque ex successivo Doctorum intellectu unio sub-
jectiva & plenariè tituli translativa ex hucusque alle-
gatis necessariò probanda est, vel per instrumentum
publicum, validumque ejusdem diploma expressum
vel per rem judicatam, vel denique per immemorabi-
lem aut quadragenariam cum titulo ad notata per Garc.
de benef. p. 12. c. 2. n. 226. & seqq., Louter de re benef. l. I.
q. 28. n. 105. Turricell. de union. c. 11. n. 5. & 9. & n. 181.
Rot. in Recent. dec. 91. n. 1., Rot. Cor. Priol. dec. 277.
n. 9. & dec. 656. n. 5. Cor. Card. Cerro: & in alia Ge-
runden. Parochialis 4. Jul. 1696. §. non obstat Cor. Em-
merix Jun. confirmata 23. Jan. 1697. §. nec iterum Cor.
R. P. D. Muto, ita, Ex dec. Ratæ Romanæ Cor. Ansal-
do de Ansaldis Patricio Florentino dec. 47. n. 2. per
Hye-

Hieronimum Palma. Hucusque de unionis privilegio non tam faciliè dando egimus, nunc de ejusdem faciliiori amissione pauca dicemus.

§. Finalis.

Ex eo, quòd dicantur Privilegia Universitati concessa, per non usum non aboleri, pariter de privilegio Pontificio Monasteriis Concesso idem dicendum esse videri possèt, si ad unum, alterumque, aut plures etiam annos clerico sæculari Parochia pleno aliàs jure incorporata committeretur: juri enim naturæ incorporationis omninò hoc conforme est, ut nempe in beneficiis ad Monasterium pleno jure spectantibus exponatur ad libitum Rectoris habitualis vel Clericus Sæcularis vel Regularis ut videre est apud Schmier *lib. 3. t. 1. p. 2. c. 3. n. 53. Reiffenst. ad tit. de cap. Monach. n. 8. Engel de priv. & jur. Monast. priv. 46. n. 3. Lotter de re benef. lib. 1. q. 34. n. 52. quando beneficium est unitum Monasterio pleno jure vel ad mensam, tunc potest illud facere deferri per vicarium ad nutum amovibilem &c.* & hæc est opinio, à qua nullus discrepat; sic anno 1741. Benedictus XIV. idem de unione plenaria favore Monasterii Gengenbacensis omninò expressit sub terminis formalibus: *ut teneatur Abbas D. Monasterii pro unaquaque ex Ecclesiis deputare unum Presbyterum sive Sæcularem sive Regularem.* Quomodo jam vel quâ ratione jus taliter alternativè vel disjunctivè concessum, aut negligi aut amitti censendum est? dum vel maximè intra terminos sibi concessos exercetur *arg. cap. in alternatvois 70. de R. 7. in 6to.* Actus meræ facultatis, in libera electione Monasterii positus nunquid in ejusdem odium & præjudicium detorquendus est? hodie omnes mendicantes

De Unionis
subj. amif-
sione, &
reditu Bene-
ficii ad sta-
tum primæ
viam.

ac Monasteria Monachorum post bullam Pii V. quæ est 47. habent facultatem exponendi ad Parochias pleno iure incorporatas Regularem. anno 1638. emanavit constitutio, quâ S. M. Urbanus VIII. indulserat Monachis O. S. Benedicti renovando alias Prædecessorum Concessionibus, posse in Parochialibus eorum Monasteriis unitis vel Regulares vel Sæculares ad exercitium curæ animarum assumere; Nemo jam dicet, si Presbyteros sæculares præsentent, quod sibi præjudicent, & quod tunc contra eos induci possit præscriptio, quod quis liberè nemine cogente facit vel omittit, in illo nulla est allegabilis præscriptio quanquam immemorabilis *Rot. in recent. dec. 11. n. 9., dec. 365. n. 4. p. 2., dec. 396. n. 6. p. 4. &c.* Attento planè & vel maximè, quod nulla quo ad hoc punctum præscriptio locum habeat nisi concurrat qualitas coactiva: in similiibus necessaria est prohibitio unius & alterius acquiescentia, sine quibus illa series deputationum factarum de sæcularibus refertur ad arbitrium, quod eos æquè ac Regulares deputandi competeat, ut dissertè *Piton. discept. 79. n. 5. tom. 3. Rot. in Recent dec. 221. n. 8. part. prima &c.* Procedunt hæc ex supposito unionis plenariæ indubitatæ.

Fateor Privilegia de & per se loquendo per non usum nullatenus amitti, & per actus facultativos in regula præscriptionem interrumpi nullam, nec ullam in oppositum induci, nisi à die petitionis & denegationis ac petentis acquiescentiâ. *P. Schmier. lib. 3. tr. 1. p. 2. c. 3., Tamb. de jure Abb. tom. 3. disp. 9. quæst. 8. n. 9. Leuren. in for. benef. p. 1. c. 2. q. 38. n. 5., Passerin. ad cap. cum de benef. 5. de præb. in 6to n. 10. & seqq. ubi Bonifacius VIII. id in terminis decisum reliquit. Multas tamen regula patitur limitationes, neque moto dubio
parti*

parti adverſæ in malam vertimus partem, ſi retorſio afferatur in contrarium, quomodò poſſes quaerere, quomodò in facultativis unius vel alterius expoſitio poterit præjudicare? planè mille actus finè prohibitionè, ſine revocatione licentiæ, indulti vel comendæ ſufficiunt pro Monafterio in caſu ad Parochiam à Seculari ad ſtatum Regularitatis transferendam, imò poſito hoc figurato caſu prohibitionis & acquieſcentiæ ad dictum effectum nova, eaque non alia, quàm ad minùs quadraginta annorum poſſeſſio requiritur, quâ Regulares beneficium tale in *Regulare & jure proprio* cum excluſione ſæcularium poſſediſſent. p. tradita cit. *Schmier. Tamb. Leuren. Paſſerin.*

Contrarium tamen aſſerit *Felin. in cap. cum acceſſiſſent n. 3. de Conſtit., Azor. p. 1. lib. 5. c. 22. q. 8. Rot. in Salib. Vicariæ 16. Jan. 1719. §. verò coram Falconerio. ibi -- Regula verò, quòd in actibus facultativis non cadit præſcriptio, redditur inapplicabilis, nam primò hic non agitur de libera facultate ex jure gentium competente, quâ ſi quis per mille annos non utatur, ſibi non præjudicat, ſed de prætenſa facultate deputandi Regularem ex titulo unionis Eccleſiæ, & ſic ex jure quaesito, quo caſu veriùs appellatur jus, quàm facultas, eique rectè præſcribitur per non uſum. Distinguendum itaque eſt inter non uſum ſimplicem & oneroſum: privilegia per non uſum non aboleri intelligendum hoc de ſimplici non uſu, h. e. privilegio merè gratioſo in nullius gravamen & onus vergente, nunquam per non uſum ſic ſimplicem præſcribitur: aliud eſt, ubi agitur de privilegio non merè facultativo, ſed oneroſo & jurium 3tii læſivo, ubi locum habet præſcriptio, vel ex ſolo non uſu, vel etiam uſu contrario citra ullam proteſtationem continuato, prout eſt*

communis DD. *Gail. l. 2. obs. 60. n. 2 - in l. nundinis, ff. de nundinis juncta Glossâ vers. tempore., Reiffenst. ad tit. de privileg. n. 204., Schmalzg. n. 189. & 193.* Quippe aliud importat constans usus privilegio contrarius observatus præsertim latissimo centenariæ spatio, quæ vim legis habet tum in linea interpretativa declarando, scilicet factum, seu jus ambiguum *per text l. 37. ff. de leg. & l. quedam ff. de reb. dub. Rota in Frising. juris deputandi curatos 29. Martii 1713. Cor. Ansaldo., Fargna de jure Patr. p. 1. Con. 5. Cas. 14.* Quàm etiam in linea præscriptionis ad effectum, scilicet allegandi quemcunque titulum meliorem de mundo firmiorem, validioremque, ut in specie hujusmodi privilegiorum unionis, seu deputandi Monachos ad Regimen Parochialium, quæ ab Abbatibus & Monasteriis objiciebantur, frequentissimè respondit. *Rot. Cor. Falconerio Tit. de Union. decis. 1. n. 13., Cor. Molines, decis. 660. n. 10. & decis. 1267. n. 5., Cor. Ansaldo decis. 673. n. 10. & in Bræxien. super bono jure 28. Novembr. 1727. §. ceterum. Cor. Eminentissimo D. Card. Aldrovando ibi: Ex quo exuberanti centenariæ præsidio dubium non est, quin legitima insurgat juris præsumptio constantissimè suadens, vel quòd titulus rememoratae unionis, tanquam subreptionis vitio originariè infectus remanserit effectum destitutus, vel quòd successivè pervenerit alter novus titulus dispositioni juris communis, & Concilio Trid. & Constitutioni Pianae consentaneus circa privativam Presbyterorum tantum Sæcularium deputationem juxta solidum effectum ac virtutem Centenariæ. Itaque ex non usu Centenario præsumitur supervenisse contra antiquum statum vel legem, aut Privilegium aliqua Concordia vel nova lex, aut Constitutio præscribens, quòd etiam si de jure, vel aliàs me-*

mediate privilegio per antea valuissent nominari, atque presentari Vicarii amovibiles, ad tempus etiam Regulares, imposterum tamen nominari, aut presentari nequirent, nisi Sacerdotes Sæculares *Rota in Frising. citat. Cor. Ansaldo, Card. de Luc. de Reg. discept. 47. n. 8. & de Jure Patr. disc. 65. n. 4.*

Uti semper, ita nunc Sæcularium præ Regularibus favorabiliorem conditionem facit juris communis assistentia, ubi enim de jure qualitas Sæcularitatis beneficio vel Parochiæ connaturalis & originaria, hanc denuò ut recuperet, sicque primævam naturam induat, sufficit non usus privilegiorum presentandi Regulares per solos 40. annos, ut punctualissimè consideravit. *Rota in Brixienf. Jurisdic. 27. Jun. 1710. Cor. Kauniz. ad text. in cap. qui de terra, & in cap. accedentibus de privilegiis. Lotter de re benef. lib. 1. q. 34. n. 45., Pax. Jordan elucidr. tom 2. lib. 10. tit. 27. n. 6. Garz. de benef. p. 7. c. 10. n. 37.* Etiam ex supposito unionis, de quo supra privilegium five unionem etiam plenariam tali non usu amitti, ait *Rot. cit. in Brixienf. Cor. Kauniz §. Juris assistentia & §. hucusque vel nihilominus ibi -- cum Commendarii semper presentaverint Presbyteros Sæculares insecutis vacationibus, videntur quo ad controversam Ecclesiam privilegia sua amisisse, ad quem effectum, & faciendi reditum ad jus commune sufficeret non usus privilegiorum per spatium 30. vel 40. annorum.*

Nec refragatur, quòd presentationes Sacerdotum sæcularium sint actus facultativi, quia id superlativè à multiplicitate, & diversitate Abbatum excluditur, qui passim regi Parochiam per Sacerdotes Sæculares sine reservatione: juxta animadversa per *Rot. in Burgen. jentaculorum 28. Junii 1697. §. altera Cor. Pio & in Romana*

mana Alimentorum 9. Decembr. 1697 & 23. Jun. 1698. §. altera Cor. Ursino, Ursaya tom. VI. p. 2. discep. 41. n. 25. ubi Ecclesiæ parochiales unitæ Monasterio aut ordini Regularium solitæ fuerint regi per vicarios & Sacerdotes sæculares, non possunt ad ipsos præsentari Regulares, ut resolutum per Rot. cit. in Brixienis §. hæc vero Cor. Kauniz. Non, inquam, refragatur, si dicatur deputaciones has sæcularium ferendas esse arbitrio & facultati Abbatum dignis ex causis id permittentium proût non raro contingit: nam 1^{mò} solidè ostensum est, nullatenus ad actus facultativos rejci posse deputaciones presbyterorum sæcularium perenni usu continuatas. 2^{dò} Minus id credi potest, cum Monachi non semel, sed pluries hætenus acquisiverint privilegia pro facultate deputandi Regulares, & quidem non aliam ob causam, quàm inopiæ. Rot. in salisburg. vicaria Cor. Falconerio sub. tit. dec. union. dec. 2. n. 4. & in ejus confirmatoria 30. April 1717. Cor. Foscaro §. veruntamen. Quomodò ex causâ retinendi Monachos in claustris, aut aliâ abstinuisse Abbatem à simili deputatione, ad arbitrium & facultatem referemus? non usus privilegii, quando possit eo uti privilegiarius oblatâ scilicet occasione, si sciens & volens non utatur privilegio, est abjectio illius interpretativa, quæ causam dedit, ut leges præscriptionem inducerent, requiritur tamen, ut tantum tempus sit lapsum, ex quo præsumatur animus se abdicandi privilegio: sic Privilegium non solvendi decimas competens Cisterciensium ordini amissum est solutione earum tempore 40. annorum cap. si de terra 6. tit. de Privileg. junct. Cap. ex p. 10. cap. nuper 34. de decimis Gonz. in cit. cap. de terra n. 7. Schmalzgr. &c.

Profine notamus de reversione ad primævum statum

tum secularitatis, quòd actus unioni subjectivæ contrarii v.g. prævius concursus, aut aliæ circumstantiæ: Præsentationes ex causâ jurispatr. in titulum, & cum pleno jure percipiendi fructus & emolumenta Parochialia, amotiones Parochorum, eorùmque resignationes auctoritate curiæ Episcopalis &c. eidem secularitati accedant, adeoque aditum faciant statum pristinum reassumendi stante principio in initio posito, & inconculso, quòd d. actus semper fulciantur validissimâ juris præsumptione & assistentiâ sæcularem beneficiorum omnium qualitatem prorsus confovente, itémque Sac. Canonum censurâ perpetuò improbante Monachos è claustris discedere, abjicere primordiale Regularis disciplinæ propositum & animarum curam suscipere.

TANTUM.

L

CORO-

COROLLARIA EX UNIVERSO JURE.

1. **J**us naturæ est voluntas Authoris naturæ homini per lumen rationis promulgata. 2. Principium ejus primum est sensus causæ potioris in amore Dei, sui, & proximi. 3. Jus naturæ à jure gentium distinctum non datur. 4. Leges & jura naturalia nituntur obligatione intrinseca, his & Athens obstrictus vivit. 5. Præscriptio non est juris naturæ. 6. Uti & testamenta vel successio ab intestato jure naturæ incognita sunt. 7. Tutela Electoralis salvo A. B. textu testamento dari potest. 8. Majestas immediate à populo est. 9. Jus in Sacra Principi assertum inventum novum est. 10. Neque vi status naturalis, neque vi legis divinæ veteris vel novæ ad supremam potestatem civilem pertinet. 11. Bellum jure naturæ & Divino etiam Christianis illicitum non est. 12. Fœdera cum infidelibus per se & ex sua natura non sunt illicita. 13. Ordinariè tamen non licet Principi Catholico fœdera cum infidelibus inire. 14. Ea inita ad oppugnandum fideles jure naturæ nulla sunt. 15. Defensio vitæ propriæ, bonorum naturalium & fortunæ in notabili quantitate justa & licita est, etiam cum occisionis aggressoris injusti. 16. Pax bello injusto sive vi aut metu extorta nullo jure subsistit. 17. Statibus Imperii immediatis competit jus eligendi sibi Protectores & Advocatos. 18. Etiam facultas pangendi fœdera cum exteris. 19. Datur Ecclesiastica Hierarchia, ejusque capiti competit potestas condendi leges. 20. Promulgatio legis Ecclesiasticæ dumtaxat Romæ facta non est sufficiens, ut per eandem omnes ubique fideles obligentur. 21.

Sede

Sede Papali vacante possunt Ordinarii beneficia in mensibus ceteroquin Papalibus conferre. 22. Concordata Nationis Germanicæ non sunt mera Curie Romanæ gratia, sed potius exceptiones à regula. 23. Summus Pontifex nequaquam potest considerari ut Judex Concordatorum. 24. Valet consuetudo vel præscriptio immemorialis contra Concordata. 25. S. Pontifex tamen ex plenitudine potestatis eisdem in nullo derogare potest. 26. Frustrà Bullas posteriores vel Regulas Cancellariæ eisdem in ullo derogare allegas. 27. Beneficia, quæ promoti ad Episcopatum dispensatione Pontificâ retinuerè, post mortem non sunt reservata S. Pontifici. 28. Per Abbatem exemplo à jurisdictione Ordinarii acquiri nequit, nisi titulo expresso vel immemorabili cum omnibus suis requisitis. 29. Abbas institutionem Authorizabilem etiam in Ecclesiis Monasterio subjective unitis nullo tempore præscribere potest. 30. Jus primariarum precum originem saltem trahit ab indulto S. Pontificis. 31. Juris Patronatûs venditio Simonia est contra jus naturale divinum. 32. In Postulatione Coadjutoris perpetui ad dignitatem Electivam non requiritur indultum eligibilitatis in habente jam Episcopatum æquè, ac in non habente. 33. Item non requiruntur duæ terciæ, sed sufficiunt Majora & saniora Capituli. 34. Usuræ moderatæ de jure naturæ non sunt prohibitæ. 35. S. C. Maced. filium familias deobligat in Conscientia. 36. Transactio ob enormem etiam Læsionem rescindi nequit. 37. Mulier ratione dotis præfertur Creditoribus expressam Hypothecam anteriorem habentibus. 38. Possessor b. f. fructus consumptus etsi locupletior factus non restituet. 39. Testamentum debitis cum solemnitatibus validum est pro utroque foro. 40. Sine debitis Solemnitatibus invalidum pro utroque fore. 41. Juramentum contractui de jure invalido adjectum eundem

non firmæ intrinsecè. 42. Præscriptio etiam immemoria-
lis corrumpit detecto titulo vitioso, & de jure inhabili. 43.
Sponsalia secunda ab initio nulla postea obligant, si priora
soluta fuerint per cessionem vel aliter. 44. Matrimonium
coram Parocho & testibus sub conditione initum illâ purifi-
catâ perficitur absque novo consensu & Parochi præsentia.
45. Vinculum Matrimonii de jure naturæ indissolubile est.
46. Legitimati per subsequens Matrimonium succedunt in
feudis. 47. Clerici Sæculares feudorum Francorum &
gentiliorum capaces sunt. 48. Titubatio linguæ, trepi-
datio, Pallor & rubor sunt ambigua criminis & innocen-
tiæ signa. 49. Feripeta, & ferarum fures sub certis cir-
cumstantiis ultimo supplicio rectè afficiuntur. 50. Præ-
datores, si in viis publicis sæpius rapinam commise-
rint, capite puniuntur.

Kr 3689

X 2418016

WIP.

MU.

4

RTATIO
 ONICA
 DE
 PAROCHIALIUM
 ARITATE,
 ONE SUBJECTIVA
 RIIS FACTA,
 H O R E
 RGIO SCHLÖR,
 IN HOSPITALI ELECTORALI MILITUM
 I MOGUNTIAE p. t. PAROCHO.

ii Anno 1753.

NTIÆ,
 privil. apud Hared. Haffner,
 etrum Bayer.

